

ТЕРИ ГУДКАЙНД ДЪЛГЪТ НА КОСТИТЕ

Част 2 от „Мечът на истината“

Превод от английски: Невена Кръстева, 2002

chitanka.info

Съществува дълг на костите, за който предели няма — най-малко смъртта.

Когато Аби пристига в големия град, за да търси помощ, няма представа, че отчаяната ѝ молба ще се окаже всичко друго, не не и лесно изпълнима. Тя не знае, че това, което носи в овехтялата си торба, може да причини гибелта на целия свят.

„Дългът на костите“ е разказ за борбата на младата селянка Аби да спечели помощта на най-могъщия човек в света на живите — Зедикус Зу’л Зорандер. Между двамата лежи древен дълг, чието изплащане може да изложи на смъртна опасност човечеството.

Аби се озовава в капана на двете воюващи страни и в смъртния конфликт между двама могъщи мъже. За Зед, който притежава несравнимата магия на Пръв магьосник, да изпълни дълга си към Аби означава да загърби своите свещени задължения. Предстои решаващата битка. Никой не ще избяга от убийствения призрак на предателството и измяната.

Времето изтича. Единственият шанс е дългът на костите. Светът никога вече няма да е същият.

„Дългът на костите“ описва света на „Меча на истината“ отпреди издигането на границата. Невероятен разказ за силата на любовта, смелостта и благородството на духа.

*На Дани Бейър —
всеотдайният ми пазител из далечните земи*

ПРЕДГОВОР

„Дългът на костите“ ми предостави безценна възможност да прекъсна за малко нишката на една продължаваща поредица, за да създам кратка новела, занимаваща се с етап от живота на герой, комуто винаги съм искал да обърна повече внимание. Често зад важни за мен теми, по които пиша, остава повече, отколкото бих могъл да включа в конкретната книга — разкази за минали събития или за това как се е стигнало до определено нещо. Тази история хвърля светлина върху именно такава минало събитие.

Как е издигната границата? Какво е довело до такъв катаклизъм? „Дългът на костите“ е неизвестната история за произхода на границата, но и не само това.

За мен е важно да описвам места, които мечтая да посетя и хора, на които се възхищавам. Доставя ми удоволствие да създавам герои, които се срещат и в реалния живот — които веднага разпознаваме. А също и такива, с които мечтаем да се сблъскаме. Но най-важното е, докато пиша, героят ми да оживее. Да придобие плът. В този свят, както и в нашия, един човек, колкото и да се мисли за безпомощен и незначителен, понякога прави избор, който променя света му — при това не винаги към по-добро.

Ето за това става въпрос.

Исках да разкажа историята на една такава млада жена на име Аби. Нейният живот е в чужди ръце. Тя е подвластна на сили, пред които е безпомощна и които не разбира напълно, камо ли да може да овладее. Но преди всичко, отчаяно се нуждае от помощ.

Тук е вплетен и разказът за живота на младия Зед, достигнал до висините на своето могъщество като

магьосник във вихъра на великата битка за бъдещето не само на неговия народ, но и на целия свят. Той държи живота и смъртта в ръцете си, но въпреки това е безпомощен пред желания, които не може да изпълни — както на жената, нуждаеща се от помощта му, така и свои собствени. В тъканта на разказа е вплетена и историята на едно дете. Носена на крилете на измяната, идва жена, белязана с дълга на костите.

Нека читателят се запита как би постъпил, ако се сблъска с дилемите на Аби и Зед. Какъв би бил неговият избор?

Това не е само разказ за това как се е появила границата, а и за зората на света, в който ще се родят Ричард и Калан.

Тери Гудкайнд

— Какво имаш в торбата, скъпичка?

Докато следваха безкрайния път покрай насипи, бастioni, кули и мостове, озарени от гаснещото слънце, Аби не откъсваше очи от далечното ято лебеди — нежни бели пръски на фона на високите мрачни стени на Кулата. Зловещият призрак на огромната сграда я бе следил през всичките дълги дни на очакване. Извърна се към прегърбената старица отпред.

— Прощавай, попита ли ме нещо?

— Какво имаш в торбата, викам. — Докато се мъчеше да надзърне вътре, езикът ѝ обходи една дупка в устата, зейнала на мястото на някогашен зъб. — Нещо ценно ли?

Аби притисна торбата от зебло до гърдите си и се дръпна по-надалеч от ухилената баба.

— Нищо особено, малко личен багаж.

Откъм мержелеещата се пред тях масивна решетка на входа се зададе офицер с цяла гвардия ординарци, адютанти и стражи. Макар да имаше достатъчно място за войниците, Аби и другите посетители, които чакаха отгатык каменния мост, се притиснаха плътно един в друг. Офицерът крачеше с невиждащ поглед и не отвърна на поздравите на часовите, които едновременно отдадоха чест с юмруци до сърцата.

Кулата бе потопена в постоянен поток от влизащи и излизащи войници от различни националности, сред които и часови от градската стража на ширналия се в ниското Ейдиндрил. Някои изглеждаха уморени от път. Униформите на други носеха следите на скорошни битки и бяха потънали в прах, нагар и кръв. Аби мерна дори две войничета от родината си — Пендисан. Видяха ѝ се съвсем деца, но белязани с тънкия воал на подранило юношество, като змия, сменила без време кожата си, за да се скрие отдолу изподраната ѝ зрялост.

Докато чакаше, Аби можа да зърне цял куп важни личности, които никога не си бе представяла, че ще срещне: магьосници, съветници и дори Изповедник. Почти от всеки завой на стръмния път към Кулата се откриваше възхитителна гледка към величествения белокаменен Дворец на Изповедниците. Там бе седалището на Съвета на Средната земя, представляван лично от Майката Изповедник. Там живееха и самите Изповедници.

Аби бе виждала Изповедник само веднъж в живота си, преди десетина години. Жената бе дошла при нея и майка ѝ и тогава малката

Аби не можа да откъсне очи от дългата ѝ коса. Освен майка ѝ никоя жена в родното градче на Аби — Заево — не бе достатъчно високопоставена, та да може да носи дълга коса, пък макар и до раменете. Кестенявата коса на Аби едва покриваше ушите ѝ — толкоз.

Докато прекосяваше града на път за Кулата, Аби не можеше да не зяпа с ококорени очи дамите с коси до раменете, че и по-дълги. Но косата на жената, която отиваше в Кулата, облечена в семплата черна изповедническа рокля, стигаше почти до кръста ѝ.

Аби искаше да се възползва от рядката възможност да се наслади на прелестните коси и на жената, която бе достатъчно високопоставена, за да ги притежава, но трябваше да падне на коляно като всички други на моста. И пак като тях се страхуваше да повдигне сведената си глава към нея, за да не се засекат погледите им. Говореше се, че погледне ли те Изповедник, ако си късметлия, ще си изгубиш ума, ако ли не — ще се простиш с душата си. Макар майката на Аби да я убеждаваше, че това не е вярно, че подобен ефект е възможен само при съзнателно докосване от страна на Изповедника, Аби нямаше желание да изпробва истинността на това твърдение точно днес.

Старицата пред нея бе навлечена с няколко фусти, най-горната от които къносана, и увита в огромен тъмен шал. Тя изчака войниците да отминат и се наведе към Аби.

— Дано да носиш кост, скъпичка. Както чувам, в града се намират хора, дето могат да ти продадат каквото ти трябва. На съответната цена, разбира се. Магьосниците не вземат осолено свинско месо наместо пари. Осолено свинско те си имат. — Плъзна поглед към хората край тях, за да се убеди, че са потънали в собствените си мисли. — По-добре си продай вещите и се надявай да вземеш за тях достатъчно като за кост. Притрябвали са им на магьосниците парцалите на една селянка. Рядко се среща някой магьосник да ти стори услуга. — Погледна скришом отдалечаващите се войници, които вече бяха прехвърлили моста. — Май това важи дори за ония, дето си вършат съвестно работата.

— Искам само да поговоря с тях, това е.

— Както чувам, осоленото свинско няма да ти стигне дори за разговор. — Старицата проследи с поглед как ръката на Аби се опитва да покрие гладката кръгла повърхност под зеблото. — Нито пък делвата, дето си направила. Това е то, нали, миличка? — Кафявите ѝ

очи, потънали в маската от сбръчкана кожа, се спряха отново върху Аби, този път по-пронизителни от преди, без следа от насмешка и веселост. — Делва ли е?

— Аха — отрони Аби. — Сама я направих.

Старицата се усмихна невярващо и напъха под вълнения шал, с който бе омотала главата си, сребрист кичур къса коса. Безформените ѝ пръсти се вкопчиха в ръкава на алената роба на Аби и се опитаха да отместят ръката ѝ от торбата.

— Може пък да си продадеш гривната. Тъй като я гледам, ще ѝ вземеш колкото за една прилична кост.

Аби погледна гривната си от преплетени телчета, виещи се в сложна плетеница от скачени халки.

— Подарък ми е. От майка. Нищо не струва. Ценна е само за мен.

По обрулените от вятъра устни на старицата бавно пропълзя усмивка.

— Духовете вярват, че няма по-голяма сила от майчината воля да предпази детето си.

Аби внимателно отдръпна ръката си.

— Духовете знаят най-добре.

Аби се почувства неловко под изпитателния поглед на внезапно разбъбрилата се старица и извърна глава, за да подири по-безобиден обект за наблюдение. От зейналата под моста бездънна пропаст ѝ се завиваше свят, а в Магъсническата кула ѝ бе омръзнало да се вира. Затова се престори, че гледа към насъбралите се хора, повечето мъже, които чакаха заедно с нея на моста. След това се зае да гризе последната коричка хляб от самуна, който си бе купила от градския пазар, преди да се отправи нагоре към Кулата.

Не ѝ бе привично да разговаря с непознати. През целия си живот не бе виждала толкова много хора накуп, камо ли толкова много непознати. В Заево всички се знаеха. Големият град я плашеше, но не толкова, колкото извисяващата се на хълма Кула. При това най-вече поради причината, довела я там.

Най-много от всичко на света копнееше да се прибере вкъщи. Но не изпълнеше ли мисията си, това „вкъщи“ нямаше да го има. Нямаше да има къде да се прибере.

Чу се тропот на копита и всички погледи се втренчиха в зейналата внезапно решетка. Към моста с гръм и трясък приближаваха огромни жребци, все тъмнокафяви до черни. Аби никога не бе виждала по-внушителни коне. Ездачите им бяха спретнати с лъснати до блясък нагръдници, с ризници и кожи, повечето носеха копия и пики, увенчани с байраци, указващи висок чин и длъжност. Пришпориха атовете напред и като набраха скорост по моста, вдигнаха облак прах и чакъл и отплаваха като призрочно видение, изтъкано от багри и отблясъци. Доколкото Аби можеше да прецени по описанията, които бе чувала, това бяха сандариански конници. Не можеше да си представи, че има враг, който би дръзнал да се изправи срещу смелчаци като тях.

Стомахът я сви. Каза си, че е безполезно да възлага надеждите си на тези конници. Единствено магьосникът можеше да ѝ помогне. Но колкото повече напредваше денят, толкова по-слабо мъждукаше надеждата ѝ. Оставаше ѝ само да чака.

Извърна се към Кулата точно навреме, за да види как през портата, врязана в масивната каменна стена, излиза величествена жена в семпла роба. Белотата на кожата ѝ се открояваше още по-отчетливо на фона на тъмната ѝ коса, разделена на път по средата и покриваща раменете ѝ. Просителите обсъждаха шепнешком току-що отминалите сандариански конници, но при вида на жената внезапно замлъкнаха. Четиримата часови се отдръпнаха да ѝ сторят път.

— Чародейка — прошепна старицата в ухото на Аби.

Младата жена и сама виждаше, че към тях приближава чародейка. Мигом разпозна семплата ленена роба, обточена по врата с жълти и червени мъниста, изобразяващи древните символи на магьосническата професия. Един от най-ранните ѝ детски спомени бе как майка ѝ я притиска в прегръдките си, а Аби гали с ръчички подобни мъниста.

Чародейката се усмихна и се поклони на хората.

— Моля да ни извините, че ви накарахме да чакате тук цял ден. Това не е проява на неуважение, нито пък ни е практика, но в условията на война подобни предпазни мерки за съжаление са наложителни. Надяваме се, никой от вас не се е почувствал засегнат от забавянето.

Хората измърмориха нещо в отговор — в смисъл, че не са. Аби се съмняваше, че сред тях ще се намери куражлия, който да твърди

обратното.

— Как върви войната? — чу се глас зад нея.

Безстрастният поглед на чародейката се плъзна към него.

— С благословията на добрите духове, скоро ще свърши.

— Дано добрите духове повелят Д'Хара да бъде разгромена — изрече напевно мъжът като в молитва.

Без повече приказки чародейката огледа втренчените в нея лица, за да види дали още някой ще се осмели да каже нещо или да зададе въпрос. Нямахше такива.

— В такъв случай заповядайте вътре. Съветът приключи и неколцина от магьосниците ще отделят време да ви изслушат.

В мига, в който чародейката се запъти към Кулата, пристигнаха трима мъже. В сравнение с изисканите им одежди простичките дрехи на другите просители изглеждаха почти като дрипи. Групата пое към Кулата. Тримата новодошли минаха най-отпред, следвани от старицата. Най-възрастният от тях бе нагизден с пищна виолетова роба, обточена по ръбовете с яркочервени ивици. Очевидно бе благородник с двамата си съветници или може би пазачи.

Старицата ги изгледа свъсено. Сграбчи кадифения ръкав пред себе си.

— За какви се мислите, че ме пререждате? Аз чакам от заранта! — сгълча ги тя.

Благородникът изгледа изпод вежди безформените пръсти, вкопчени в ръкава му. Когато очите му намериха лицето на старата жена, в тях заблестя заплаха.

— Нямах нищо против, нали.

На Аби не й прозвуча като въпрос.

Старицата отпусна ръката си и притихна.

Мъжът, чиито сребристи къдрици достигаха почти до раменете, погледна Аби. Хлътналите му очи святкаха предизвикателно. Тя преглътна, но не каза нищо. Не смееше да има нищо против. Поне не възнамеряваше да го изрази гласно. Бе видно, че този мъж е достатъчно високопоставен, че да се погрижи да й бъде отказана среща с магьосниците. Сега, когато бе толкова близо, не можеше да си позволи да рискува.

Усети лекичко гъделичкане по китката, на която носеше гривната си и мислите й се насочиха в друга посока. Плъзна свободната си ръка

към тази, с която стискаше торбата. Телената гривна се бе затоплила. Подобно нещо се бе случило в деня на майчината ѝ смърт. Тук, сред толкова много магия, това ѝ се стори нормално. Под краката на делегацията от просители се вдигна облак прах.

— Страшно са коварни — прошепна старицата през рамо. — Досуц като зимна нощ и пак толкоз ледени.

— Тези мъже ли? — попита тихичко Аби.

— Не. Чародейките и магьосниците. За тях ти говоря. Всички родени с дарбата на магията. Дано носиш в торбата си нещо ценно, че иначе магьосниците могат да те обърнат на прах ей така, само за кеф.

Аби се вкопчи по-здро в торбата си. Най-долната постъпка на майка ѝ бе да умре преди да види внучката си.

Младата жена преглътна напирещите сълзи и отправи гореща молитва към добрите духове старицата да е в грешка по отношение на магьосниците. Молеше се да се окажат разбрани като излязлата от Кулата чародейка. Молеше се този магьосник да ѝ помогне. Молеше се за прошка, за съдействие от страна на добрите духове.

Наложи си да запази спокойствие, макар че цялото ѝ същество бе хвърлено в ужас. Заби юмрук в стомаха си. Определено ще ѝ бъде нужна сила.

Чародейката, тримата мъже, старицата, Аби и останалите просители преминаха под острите зъби на решетъчната врата и влязоха в двора на Кулата. Аби с почуда установи, че тук, зад външната стена, е топло. Навън бе студен есенен ден, а тук въздухът бе пролетно свеж и приятен.

Планинският път, водещ към каменния мост над бездната и свършващ до портата с решетката, явно бе единственият достъп до Кулата — освен ако не си птица. Чакълестият вътрешен двор бе опасан с мрачни крепостни стени с високи прозорци. Околоръст бяха разположени врати, а отпред тръгваше тунел, отвеждащ в лоното на Кулата.

Въпреки че бе топло, Аби усети по тялото ѝ да пробягват ледени тръпки. Не можеше да каже дали старицата не е права за магьосниците. В родното ѝ градче никой не разбираше от тези неща.

Тя не бе виждала магьосник и не познаваше друг, освен майка си, който да е виждал. От своя страна, майка ѝ никога не говореше за това.

Бе ѝ споменавала само, че когато са намесени магьосници, човек не бива да вярва дори на собствените си очи.

Чародейката изкачи четири гранитни стъпала, изгладени с времето от безброй стъпки. Поведе просителите през портал от черен гранит с розови пръски, откъдето се озоваха в самата Кула. Вдигна рязко ръка и мракът отстъпи встрани. В кандилата по стените затрептя огън.

Това бе най-прост вид магия — не особено впечатляваща демонстрация на дарбата, но сред просителите се надигна притеснен шепот. Аби си рече, че щом се стряскат от такъв елементарен трик, значи нямат работа при магьосниците.

Продължиха през внушително преддверие с хлътнал под, което надхвърляше всички представи на Аби. Червени мраморни колони поддържаха арки с кацнали отгоре балкони. В средата се издигаше фонтан, изстрелващ мощни струи вода към високия таван. Пръските политаха обратно надолу и се събираха в ручейчета, които се плъзваха към плавно уголемяващи се тасове с формата на раковини. Офицери, магьосници и всякакви други хора седяха на белите мраморни пейки или, събрани на групички, изглеждаха увлечени в сериозни разговори, заглушавани от шума на водата.

Оттам преминаха в доста по-малко помещение, където чародейката покани просителите да седнат на дъбовите пейки покрай стената. Аби едва се държеше на крака и с радост прие поканата.

Нахлуващата през прозорците светлина озаряваше три гоблена, окачени на високата стена отсреща. Те я покриваха почти изцяло, за да представят една обща картина на огромна процесия, прекосяваща някакъв град. Аби никога не бе виждала подобно нещо, но тъй като сърцето ѝ бе свито от ужас, не можа да се наслади на величественото пано.

В средата на мраморния под бе инкрустирана месингова фигура, представляваща кръг с вписан квадрат, в който на свой ред бе вписан втори кръг. Във вътрешния кръг блестеше осмовърха звезда. От осемте ѝ върха тръгваха линии, прекосяващи и двата кръга, като всяка втора линия пресичаше по един от ъглите на квадрата.

Това бе символът, наречен Милост. Родените с дарбата често го рисуваха, по един или друг повод. Външният кръг изобразяваше началата на безконечния свят на духовете, простиращ се някъде там.

Квадратът бе границата, разделяща света на духовете — отвъдния свят, света на мъртвите — от вътрешния кръг, маркиращ границата на света на живите. В центъра на всичко това бе звездата, символизираща Светлината — Създателя.

Този символ изобразяваше всеобхватността на дарбата: от Създателя, през живота, та до смъртта, прекосяваща границата на вечността на душите, попаднали във владенията на Пазителя на отвъдния свят. Това бе същевременно и символ на надеждата — надеждата да останеш в Светлината на Създателя от раждането, през живота, до смъртта — до отвъдния свят.

Говореше се, че Светлината на Създателя бива отказана само на душите на най-тежко прегрешилите. Аби знаеше, че нейната присъда ще бъде да прекара вечността при Пазителя, в нескончаемия мрак на отвъдния свят. Нямаше друг избор.

Чародейката застана изправена и скръсти ръце с премерен, изящен жест, сякаш самото движение бе съществена част от сложно заклинание.

— Ще бъдете извикани един по един. Всеки просител ще бъде приет от магьосник. Знаете, че бушува война. Моля ви, бъдете пестеливи в думите си. — Спокойният ѝ поглед обходи редицата от насядалите хора. — Дългът на магьосниците изисква да откликват на молбите на хората, на които служат, но ви умолявам да се постараете да разберете, че личните желания често са пагубни за личното благо. Грижата за един означава пренебрегване на мнозина. Ако молбата ви не бъде удовлетворена, това не означава, че ви е отказана помощ, а че е било обърнато внимание на по-неотложна нужда. Дори в мирни времена рядко се е случвало магьосниците да се съобразяват с егоистичните желания на просители. В момент като днешния, когато войната е в разгара си, това е почти нечувано. Моля ви да разберете, че решенията ни сега се диктуват не от нашите желания, а от обстоятелствата.

Тя огледа хората още веднъж, но нямаше желаещи да се откажат от целта си. Аби определено не възнамеряваше да го стори.

— Добре тогава. В момента имаме двама свободни магьосници, които имат възможност да приемат просители. Всеки от вас ще се срещне с един от тях.

Тя се обърна да върви. Аби с ужас осъзна, че единствената ѝ надежда се изплъзва пред очите ѝ. Скочи от мястото си.

— Моля ви, господарке, може ли да кажа нещо?

Чародейката я премери с поглед.

— Говори.

— Трябва да се срещна лично с Първия магьосник. С магьосника Зорандер.

Една вежда се повдигна.

— Първият магьосник е много зает човек.

Уплашена да не си пропусне шанса си, Аби пхна ръка в торбата си и измъкна горната част на майчината си роба, за да покаже обточеното с мъниста деколте. Пристъпи в центъра на Милостта и почтително допря устни до познатия червено-жълт наниз.

— Казвам се Абигейл, дъщеря на Хелза. В името на Милостта и душата на майка ми, трябва да говоря с магьосника Зорандер. Моля ви! Не съм тук заради себе си. Касае се за живота на много хора.

Чародейката проследи с поглед как Аби напъха обратно в торбата робата на майка си.

— Абигейл, дъщеря на Хелза. — Погледна я право в очите. — Ще предам думите ти на Първия магьосник.

— Господарке! — Аби се обърна и видя, че старицата е станала от мястото си. — Аз също бих се радвала да се срещна с Първия магьосник.

Тримата мъже скочиха. Най-възрастният, който явно бе главният от тях, погледна чародейката с безцеремонен, граничещ с презрение поглед. Дългата му сребриста коса плисна връз кадифената роба. Той огледа насядалите хора, сякаш да види дали някой ще посмее да възроптае. Никой не помръдна и погледът му отново намери чародейката.

— Аз ще се срещна с магьосника Зорандер.

Жената огледа петимата, които бяха станали, после и седящите на пейките.

— Първият магьосник с право си е спечелил прозвището „Вятъра на смъртта“. От него се боят не само враговете ни, но и мнозина от нас. Има ли още някой, който желае да предизвиква съдбата си?

Никой не дръзна да вдигне поглед. Само мълчаливо поклатиха глави.

— Моля, почакайте — рече тя на седящите. Скоро ще дойде човек, който ще ви заведе при съответния магьосник. — Погледът ѝ се върна върху Аби и групичката около нея. — А вие, напълно ли сте убедени в това, което правите?

Аби кимна. Старицата също. Благородникът отвърна с яростен поглед.

— Добре тогава. Да вървим.

Тримата мъже избутаха Аби настрани и тя трябваше да се задоволи с втората позиция. Старицата явно нямаше нищо против да върви на опашката. Поведоха ги към сърцето на Кулата, през тесни и широки коридори, някои мрачни и зловещи, други невъобразимо величествени. Навсякъде имаше постове от градската стража. Войниците бяха в червени туники, обточени с черни ивици, с нагръдници или ризници, тежко въоръжени с мечове или бойни ятагани. Всички имаха ножове, а мнозина стискаха островърхи копия.

Стигнаха до широко вито стълбище от бял мрамор, чиито каменни перила отвеждаха в уютно фойе, потънало в дъбова ламперия и осветено от свещници със сребърни отражатели. Върху трикрака масичка имаше газеник с две тумбести колби, чийто пламък допълваше общата мека светлина. Дюшемето бе покрито с топъл килим на красиви сини щампи.

Имаше двукрила врата, охранявана от двойка часови в изрядни униформи. Едри и силни, войниците изглеждаха готови да се справят с всеки, който би дръзнал да стъпи неканен на бялото стълбище.

Чародейката посочи с глава десетина кожени фотъйли, аранжирани на групи. Аби изчака другите да се настанят и едва тогава се отпусна, избирайки място по-встрани. Положи торбата в скута си и я покри с ръце.

Чародейката изпъна гръб.

— Ще предам на Първия магьосник, че има просители, които искат да говорят с него.

Един от часовите ѝ отвори и тя потъна в огромната зала зад вратата. Аби успя да хвърли бърз поглед вътре. През стъкления покрив щедро нахлуваше светлина. Стените бяха от сив камък, по тях имаше

множество врати. За краткия миг преди хлопването на вратата тя успя да види, че вътре гъмжи от народ.

Седнала гърбом, Аби скришом погали торбата в скута си. От мъжете не се притесняваше — едва ли щяха да я заговорят. Брътвежите на старицата обаче не ѝ бяха приятни и я разсейваха. За да убие времето, прехвърли в главата си онова, което си бе наумила да каже на магьосника Зорандер.

Или поне се опита да насочи мислите си натам. Всъщност в главата ѝ звучаха думите на чародейката, че прозвището на Първия магьосник било „Вятъра на смъртта“ и че така го наричали не само Д'Харанците, но и собствения му народ от Средната земя. Аби знаеше, че това не са хватки за сплашване на просителите, имащи за цел за спестят време на заетия човек. До ушите ѝ вече бяха стигнали подобни приказки, изречени шепнешком и с ужас — хората наистина наричаха Великия си магьосник „Вятъра на смъртта“.

Д'Харанците имаха основателни причини да се страхуват от този човек като от свой враг. Доколкото бе чувала Аби, той бе погубил безчет техни войни. Разбира се, те сами си бяха виновни, защото ако не бяха предприели завоевателния си поход, нямаше да усетят горещия Вятър на смъртта.

Ако те не бяха нахлули в Средната земя, сега Аби нямаше да е в Магьосническата кула. Щеше да си е у дома, заобиколена от близките си и всички щяха да са в безопасност.

Китката пак я засърбя. Прокара пръсти по гривната и усети същата необичайна топлина. Обясни си я с близостта си до магьосник с огромна мощ. Майка ѝ бе заръчала да не сваля тази гривна никога, защото един ден ще ѝ бъде от полза. Аби нямаше представа с какво точно може да ѝ помогне украшението, пък и майка ѝ почина, преди да има време да ѝ обясни.

Родените с дарбата бяха прословути с това, че умеят да пазят тайни — дори от собствените си дъщери. Може би ако Аби притежаваше дарбата...

Хвърли тайничко поглед през рамо към останалите. Старицата се бе облегнала назад и не сваляше поглед от вратата. Придружителите на благородника седяха със скръстени ръце и небрежно оглеждаха помещението, докато самият той се държеше доста странно. Около пръстите му имаше намотан кичур пясъчноруса коса. Той го галеше с

показалеца на другата си ръка, а яростният му поглед не слизаше от вратата.

Аби изгаряше от нетърпение магьосникът да я приеме, но времето сякаш напук пъплеше едва-едва. Всъщност, част от нея искаше тази среща да не се осъществи. Не, каза си, това не бива да става. Вратата се отвори рязко. Чародейката се запъти към Аби.

Благодарникът скочи на крака.

— Аз съм пръв. — Гласът му гърмеше с ледена заплаха. — И това не е молба.

— Наше право е да го видим първи — изстреля Аби, без да се замисли. Чародейката скръсти ръце и тя реши, че ще е най-добре да продължи: — Чакам от рано сутринта. Тази жена бе единствената преди мен. Тримата мъже дойдоха последни.

Аби понечи да тръгне, но безформените пръсти на старицата се вкопчиха в ръкава ѝ.

— Дали да не оставим мъжете да минат преди нас, миличка? Въпросът не е в това кой е дошъл пръв, а кой има по-спешна работа.

На Аби ѝ се искаше да изкрещи, че нейният въпрос наистина не търпи отлагане, но си даде сметка, че старицата вероятно се опитва да я предпази от сериозни неприятности и с неохота кимна. Докато чародейката отвеждаше тримата мъже към вратата, Аби усети погледа на старицата върху гърба си. Притисна торбата към свития си от притеснение стомах и си каза, че остава още малко, че скоро ще го види.

Докато чакаха, старицата не каза нито дума, за което Аби ѝ бе благодарна. От време на време поглеждаше към вратата и молеше добрите духове за помощ. Скоро осъзна, че е безсмислено. Добрите духове нямаше как да и помогнат точно за това.

Откъм залата зад тежката двукрила врата внезапно се надигна пронизителен мощен грохот, все едно раздираха метал. Непоносимият звук се вряза болезнено в ушите на Аби и завърши с пукот, придружен с ослепителна светкавица, която изпълзя през процеците, около разтърсената на пантите си двукрила врата. Колбите на лампите задрънчаха.

Внезапната тишина отекна в ушите на Аби. Осъзна, че стиска здраво страничните облегалки на стола си.

Двете крила на вратата се отвориха едновременно. Придружителите на благородника излязоха с бързи крачки, следвани от чародейката. Тримата се спряха във фоайето. Аби затаи дъх.

Единият стискаше в сгъвката на лакътя си главата на благородника. Бялото като платно лице бе застинало в безмълвен вик. По килима плисна кръв.

— Изпрати ги — изсъска чародейката към единия от часовите.

Войникът подкани двамата да вървят с насочено към стълбите копие и ги последва. По стъпалата покапаха алени капки кръв. Аби остана вцепенена, ококорила в ужас очи.

Чародейката се обърна към двете жени.

Старицата се изправи.

— Размислих. Не бих искала да притеснявам Първия магьосник точно днес. Може би някой друг път... ако се наложи.

Наведе се към Аби.

— Казвам се Мариска. — Сбърчи чело. — Нека добрите духове ти помогнат да сполучиш в това, за което си тук.

Затътри се към стълбището и подпирайки се с ръка върху мраморния парапет, заслиза към изхода. Чародейката щракна с пръсти и махна с ръка. Другият се завтече да изпрати старицата, а жената се обърна към Аби.

— Първият магьосник ще те приеме.

Аби отвори уста за глътка въздух и се надигна.

— Какво стана? Защо Първият магьосник постъпи така?

— Мъжът бе изпратен от името на друг човек да зададе въпрос на Първия магьосник. Първият магьосник даде отговора си.

Аби се вкопчи в торбата си, като че от това зависеше животът ѝ. Не можеше да откъсне очи от пресните капки кръв по пода.

— Значи може и аз да получа такъв отговор, така ли?

— Не знам какво ще го попиташ. — Лицето на чародейката за пръв път като че поомекна. — Искаш ли да те изпратя до изхода? Можеш да се срещнеш с друг магьосник или да дойдеш друг път, ако все още искаш.

Аби преглътна сълзите на отчаяние. Нямаше избор. Поклати глава.

— Трябва да го видя сега.

Чародейката въздъхна дълбоко.

— Много добре. — Подхвана Аби под мишницата, сякаш да ѝ помогне да се задържи на крака. — Първият магьосник те очаква.

Стиснала торбата си, Аби влезе в залата, където я чакаше Първият магьосник. Факлите в стойките от ковано желязо по стените все още не бяха запалени. Остъкленият таван пропускаше достатъчно светлина в помещението. Миришеше на смола, газ за осветление, опърлено месо, влажен камък и застояла пот.

В залата цареше пълен хаос. Гъмжеше от хора, които сякаш говореха в един глас. Навсякъде бяха разхвърляни тежки маси, отрупани с книги, свитъци, карти, креда, незапалени газеничета, горящи свещи, наченати ястия, восък за печати, писалки и цел купища странни предмети — от кълбета навързана на възли тел до полупразни торбички с пясък. Хората се суетяха около масите, увлечени в разговори или спорове, други сочеха пасажи от книги, навеждаха се съсредоточено над свитъци или преместваха малки цветни тежести по картите. Имаше и такива, които посягаха към парчета печено месо от подносите и дъвчеха, изслушвайки събеседника си, или предлагаха мнението си между две хапки.

Както вървяха, чародейката, все още подхванала Аби под мишницата, се наведе към нея.

— Ще бъдеш удостоена с раздвоеното внимание на магьосника. Паралелно с теб, с него ще разговарят и други хора. Не се разсейвай.

Той ще те слуша, докато общува с тях. Просто не им обръщай внимание и си задай въпроса. Той ще те чуе.

Аби остана като гръмната.

— Докато разговаря с други хора ли?

— Да. — Аби усети как ръката на чародейката лекичко стиска нейната. — Опитай се да се успокоиш и да не съдиш за нещата според случилото се преди теб.

Убийството. Това имаше предвид. Онзи мъж бе дошъл да говори с Първия магьосник и бе заплатил за това с живота си. А тази жена я съветваше да не мисли за това! Погледът ѝ намери следите от кръв по пода. Обезглавеното тяло не се виждаше никъде.

Гривната я загъделичка още по-силно и тя я погледна. Чародейката я дръпна да спре. Аби вдигна очи и видя гъмжилото от хора край себе си. Едни се втурваха в помещението през странични врати, други излизаха забързани. Някои говореха разпалено и жестикулираха енергично. Всички говореха едновременно и Аби не можеше да различи нито дума. Тук-там се бяха оформили групички, в които хората си шепнеха, наведени един към друг. Сякаш бе попаднала в човешки кошер.

Вниманието ѝ привлече нечий бял силует. В мига, в който видя водопада от коси и очите с теменужени отблясъци, вперени в нея, тя се вкамени. Свлече се на колене с лек стон и се поклони толкова ниско, че гърбът ѝ изпука. Цяла затрепери, готова да посрещне най-лошото.

В секундата преди да докосне земята забеляза, че елегантната бяла копринена рокля е с квадратно деколте — същото като на черните рокли. Дългата коса бе категорично доказателство. Аби никога не бе виждала тази жена, но бе напълно сигурна коя е. Нямахше как да сгреша. Само една от тях носеше бяла рокля.

Пред нея стоеше самата Майка Изповедник.

Над главата ѝ се чу неясен глас, но не посмя да се заслуша, за да не предизвика смъртта.

— Стани, дете мое. — Този път бе по-отчетливо.

Разпозна в тези думи протоколния отговор на Майката Изповедник към неин поданик. Беше ѝ нужно време, за да осъзнае, че в тях няма и следа от заплахата. Погледът ѝ се залепи за едно петно кръв на пода, докато умът ѝ трескаво търсеше изход от положението. Майка ѝ не я бе подготвила за евентуална среща с Майката Изповедник.

Доколкото ѝ бе известно, никой в Заево не бе зървал тази жена, камо ли да е разговарял с нея. Както не бе чувала никой от съгражданите ѝ да бе виждал магьосник.

Чародейката избоботи едва чуто:

— Стани.

Аби се изправи, но не посмя да вдигне очи от пода, въпреки че от червеното петно ѝ се повдигаше. Миризмата на кръв изпълваше ноздрите ѝ — бе като на току-що заклано животно. Дългата кървава диря ѝ подсказа, че се извлекли тялото през една от вратите в дъното на залата.

Гласът на чародейката ѝ прозвуча успокоително в хаоса.

— Магьоснико Зорандер, това е Абигейл, дъщеря на Хелза. Искане да поговори с теб. Абигейл, това е Първият магьосник Зедикус Зу'л Зорандер.

Аби повдигна предпазливо очи. Посрещна я лешниковокафяв поглед.

Отвсякъде я притискаха хора: огромни, застрашителни офицери, някои от тях с вид на генерали; неколцина старци в роби, част от тях семпли, другите богато украсени; група мъже на средна възраст, както в роби, така и в ливреи; още цял рояк мъже и жени и Майката Изповедник.

Мъжът в центъра на хаоса, онзи с лешниковите очи, не бе какъвто си го бе представяла. Очакваше да види прошарен, навъсен старец, а този беше млад, може би не по-възрастен от самата нея. Слабото му, но мускулесто тяло, бе облечено във възможно най-семплата роба, едва ли по-добре ушита от торбата от зебло на Аби. Това беше признак за високия му пост.

Младата жена не си представяше Първият магьосник така. Не бе забравила какво ѝ говореше майка и — да не вярва на очите си, когато става въпрос за магьосници.

Всички тези хора говореха с него, спореха с него, някои дори крещяха. Той мълчеше и я гледаше в очите. Имаше приятно лице с нежни черти, макар чупливата му кестенява коса да изглеждаше твърде непокорна. Но очите му... Аби никога не бе виждала подобни очи. Те сякаш виждаха всичко, знаеха всичко, разбираха всичко. Изглеждаха едновременно кръвясали и уморени, сякаш не им е достигнал сън и в същото време бяха полирани с тънък гланц печал. Въпреки това той

изглеждаше спокоен в сърцето на бурята. В този кратък миг, докато вниманието му бе съсредоточено върху нея, залата сякаш опустя.

Кичурът коса, който Аби бе забелязала около пръста на благородника, сега бе в шепата на Първия магьосник. Той го вдигна към устните си и отпусна ръка.

— Казаха ми, че си дъщеря на чародейка — Гласът му бе бавен поток, стелещ се сред бушуващо море. — Притежаваш ли дарбата, дете?

— Не, господарю...

Докато тя отвърщаше, той вече се бе обърнал към друг, който току-що бе завършил изречението си.

— Казах ти, направите ли го, рискуваме да загубим. Нека му бъде предадено, че му заповядвам да продължи на юг.

Високият офицер, на когото говореше, разпери ръце.

— Но той докладва, че според достоверен източник, Д'Харанците са тръгнали към него на изток.

— Все едно — рече магьосникът. — Искам пътят на юг да бъде отрязан. Именно натам се е отправила основната им войска; сред тях има магьосници. Те са първите, с които трябва да се справим.

Високият офицер поздрави с юмрук до сърцето, но магьосникът вече се бе обърнал към възрастна чародейка.

— Да, точно така, правиш три заклинания и едва тогава се опитваш да извършиш размяната. Снощи открих мястото.

Чародейката бе сменена от чужденец, който заговори на своя си език и подаде на Първия магьосник някакъв свитък. Зорандер погледна набързо написаното и отпрати мъжа, като му заповяда нещо на същия език.

След това се обърна към Аби.

— Значи си пропусната?

Тя се изчерви чак до ушите.

— Да, магьоснико Зорандер.

— Няма нищо срамно, дете — прошепна в ухото ѝ самата Майка Изповедник.

Напротив, срамно си беше. Дарбата не бе преминала от майка ѝ в нея — беше я прескочила.

Хората в Заево бяха свикнали да разчитат на майка ѝ. Тя помагаше на болните и пострадалите. Даваше съвети по въпроси,

касаещи градчето или някое семейство. Понякога извършваше сватбени ритуали, друг път въдворяваше ред и дисциплина или пък правеше услуги, възможни само чрез магия. Тя бе чародейка. Пазителка на своите съграждани.

Едни я почитаха, други се страхуваха от нея или я мразеха.

Почитаха я заради добрините, които правеше за жителите на Заево. Страхът и омразата бяха заради дарбата ѝ — заради факта, че притежаваше магия. Имаше такива, които искаха да живеят живот без магия.

Аби не притежаваше дарбата и не можеше да лекува болните и да изкоренява безпочвените страхове на хората. Какво не би дала да можеше, но уви. Когато питаше майка си как търпи неблагодарността и негодуванието на хората, тя отвърщаше, че да помагаш е само по себе си награда за онзи, който го прави, че човек не бива да очаква благодарност за това. И добавяше, че ако живееш в очакване да получиш благодарност за сторена добрина, може да си умреш нещастен.

Докато майка ѝ бе жива, хората отбягваха Аби тайно. След смъртта на майка ѝ вече не се криеха. От нея се очакваше да им служи по начина, по който го бе правила майка ѝ. Те не знаеха какво означава да притежаваш дарбата, нямаха представа, че понякога тя не се предава по наследство. За тях Аби бе просто егоистка.

Магьосникът даваше указания за извършването на някакво заклинание. Когато приключи, погледът му се плъзна в друга посока, като пътьом премина през Аби. Тя се нуждаеше от помощта му.

— Какво искаше да ме питаш, Абигейл?

Пръстите ѝ се вкопчиха в торбата.

— Става въпрос за родното ми градче Заево.

Спря, за да изчака магьосникът да посочи нещо в една книга, която му бяха подали. Той ѝ махна с ръка да продължи, докато някакъв мъж му обясняваше каква трудност е възникнала при хвърлянето на двойно заклинание.

— Врълхлетя ни ужасна беда — включи се Аби. — В града ни нахлуха Д'Харански части...

Първият магьосник се обърна към по-възрастен, белобрад мъж. Съдейки по простичката му роба, Аби реши, че и той е магьосник.

— Казвам ти, Томас, ще стане! — настояваше Зорандер. — Не че съм съгласен със Съвета, просто споделям с теб какво намерих, а тяхното единодушно решение е да го направя. Не претендирам, че са ми ясни всички подробности около извършването му, но поне го поразучих. Може да се направи. Както казах и на Съвета, мога да го задействам. Остава да реша дали съм съгласен с тях, че трябва да го сторя.

Мъжът, когото бе нарекъл Томас, обърса с длан лицето си.

— Значи излиза, че слуховете са верни! Ти наистина мислиш, че е възможно! Да не си се побъркал, Зорандер?!

— Намерих го в една книга в анклавата на Първия магьосник. Писана е още преди войната със Стария свят. Видях го със собствените си очи. Изпратих цял куп верификационни мрежи, за да проверя истинността му. — Обърна се към Аби: — Да, сигурно е бил легионът на Анарго. Заево се намира в Пендисан.

— Да. Тяхната войска премина като буря през града ни и... — понечи да обясни Аби.

— Пендисан отказа да се присъедини към Съюза на Средната земя и да влезе под общото командване, изработващо стратегията за отпор на Д'Харанското нападение. Твоята страна предпочете да запази суверенитета си и сама да се бори с врага. Ще трябва да поеме последствията от своите решения.

Възрастният магьосник подръпваше брадата си.

— И въпреки това как можеш да си сигурен, че е истинско? Имаш ли безспорни доказателства? Искам да кажа, че тази книга трябва да е на хиляди години. Може да е било само предположение. Верификационните мрежи не винаги доказват цялостната структура на подобно нещо.

— Знам това не по-лошо от теб, Томас, но пак ти казвам — всичко е истинско — отвърна магьосникът Зорандер. Гласът му угасна в шепот: — Добрите духове да са ни на помощ, но наистина е така.

Сърцето на Аби щеше да се пръсне. Искаше да му разкаже всичко, но не можеше да се включи в разговора. Той трябваше да й помогне. Това беше единственият начин.

Една от вратите в дъното се отвори и към тях се запъти офицер. Разбута тълпата и застана до Първия магьосник.

— Магьоснико Зорандер! Току-що дойде съобщение! Пуснахме в действие роговете, които ни даде и нещата потръгнаха. Урландската армия подви опашка!

Някои от присъстващите замлъкнаха, други продължиха разговорите си.

— Най-малко на три хиляди години е — каза Първият магьосник на възрастният с брадата. После положи ръка върху рамото на новодошлия офицер и се наведе към него. — Предай на генерал Брейнард да стои плътно до бреговете на Керн. Не опожарявайте мостовете, оставете ги. Кажете му още да раздели хората си. Нека половината останат да държат под око Урландците — да не им скимне нещо друго. Да се надяваме, че няма да могат да намерят заместник на магьосника, който бе с тях на бойното поле. Нека Бейнард отведе останалите на север, за да помогнат в отрязването пътя за бягство на Анарго. Това ни е проблемът, но мостовете може да ни потрябват по-късно, за да погнем Урландците.

Един по-възрастен офицер с вид на генерал пламна.

— Да стоят край реката? При положение, че роговете си свършиха работата и врагът отстъпва? Но защо! Можем да ги пипнем, преди да са се прегрупирали и да са извикали подкрепления, за да отвърнат на удара ни!

Лешниковите очи се втренчиха в мъжа.

— А имаш ли представа какво ни чака оттатък границата? Колцина ще загинат, ако Панис Рал е заложил капан, с който роговете ни не могат да се справят? Колко невинни хора загубихме досега? Колко ще умрат в схватка на чужда територия — земя, която те познават по-добре от нас?

— А колко от нашите ще умрат, ако не пресечем сега възможността да ни нападнат след време! Трябва да ги преследваме! Панис Рал няма да се откаже. Ще работи неуморно, за да изобрети средство, с което да ни покоси в съня ни. Трябва да ги преследваме и избием до крак!

— Работя по въпроса — загадъчно изрече Първият магьосник.

Възрастният магьосник поглади брадата си и се усмихна саркастично.

— Да, той си мисли, че може да прати подире им самия отвъден свят.

Няколко офицери, две чародейки и част от мъжете в роби застинаха в открита почуда.

Чародейката, която бе въвела Аби в залата, се наведе към нея.

— Нали искаше да говориш с Първия магьосник. Говори. Ако си изгубила кураж, мога да те изпратя до изхода.

Аби облиза устни. Не знаеше как ще говори посред цялата тази олелия, но бе наясно, че трябва, така че просто продължи мисълта си.

— Господарю, нямам представа какво е направила родината ми. Не познавам нашия крал. Още по-малко съм наясно със Съвета, войната и всичките тези неща. Аз съм от едно градче, чиито жители са изложени на смъртна опасност. Защитниците ни бяха победени от врага. Войска от Средната земя се е насочила на север към Д'Харанците.

Чувстваше се като глупачка да говори с човек, водещ паралелно още десетина разговора. По-силни обаче бяха ядът и разочарованието й. Ако не успееше да го убеди да й помогне, близките й щяха да умрат.

— Колко Д'Харанци — попита магьосникът.

Аби понечи да отговори, но офицерът я изпревари.

— Не знаем със сигурност колко са останали в легиона на Анарго. Може да има пострадали, но са като разярен бик. Приближават границата на родината си. Могат да се върнат и да ни нападнат или да избягат. Ние разполагаме с войската на Сандерсън, която се спуска от север и с тази на Мардейл от югозапад. Анарго е допуснал грешка, като е нахълтал в Заево. Сега му остава да се бие или да се върне у дома. Длъжни сме да приключим с него. Друга възможност може да нямаме.

Първият магьосник прокара палец и показалец по голобрадото си лице.

— Но така или иначе, не знаем броя им. Имахме надеждни съгледвачи, но те така и не се върнаха. Не ни остава друго, освен да приемем, че са убити. Но какво кара Анарго да действа така?

— Ами това е най-краткият път за бягство към Д'Хара — отвърна офицерът.

Първият магьосник се обърна към една чародейка, за да отговори на току-що зададен му от нея въпрос.

— Не виждам как бихме могли да си го позволим. Предай им, че отговорът ми е не. Няма да хвърлям такива мрежи заради тях и не мога

да им кажа как да го направят за едното „може би“.

Чародейката кимна и се отдалечи.

Аби знаеше, че заклинание, хвърлено от чародейка, се нарича мрежа.

— Е, щом смяташ, че е възможно — говореше брадатият мъж, — бих искал да чуя как тълкуваш текста. Книга на три хиляди години крие много рискове. Нямаме точна представа как са действали тогавашните магьосници.

Зорандер за пръв път стрелна мъжа с гневен поглед.

— Искаш ли да ти демонстрирам точно какво имам предвид, Томас? Да видиш самото заклинание?

Доловили тона в гласа му, повечето от присъстващите притихнаха. Първият магьосник разпери ръце встрани и множеството се отдръпна. Майката Изповедник не се отделяше от лявото му рамо. Чародейката, придружаваща Аби, я дръпна назад.

Първият магьосник даде знак. Един мъж му подаде малка торбичка, оставена на една от масите. Аби забеляза, че част от пясъка по масите не е разсипан случайно, а изписва различни символи. Майката на Аби бе правила заклинания с пясък, но по-скоро използваше други неща — от стрити кости до изсушени билки. Рядко бе прибегвала до пясък. Всяко заклинание трябваше да се извърши в строго определен ред. Всяка грешка можеше да е фатална.

Първият магьосник се наведе и загреба шепа пясък. Стиснал юмрук, го пусна на тънка струйка по пода.

Ръката му се движеше с отработена точност. Китката му се завъртя и пясъкът оформи кръг. Загреба следваща шепа и след малко в първия кръг се появи втори. Явно рисуваше Милост.

Майката на Аби винаги очертаваше квадрата преди втория кръг. Оформяше елементите един подир друг, от външните към вътрешните, после преминаваше към лъчите, като ги очертаваше отвътре навън. Магьосникът Зорандер вписа осмовърхата звезда във вътрешния кръг. Продължи лъчите навън, пресече двата кръга, но не стигна до последния.

Оставаше му да начертае квадрата, представляващ границата между световите. Той бе пръв магьосник, така че Аби предположи, че не е грешно да го направи в ред, различен от този, в който го рисуваше някаква чародейка от малкото градче Заево. Но неколцина от мъжете,

за които Аби бе предположила, че са магьосници, както и две от чародейките, започнаха да си разменят навъсени погледи.

Магьосникът Зорандер начерта двете противоположащи страни на квадрата. Загреба още пясък и премина към последните две страни.

Вместо права линия очерта овал, връзващ се дълбоко във вътрешния кръг, който изобразяваше света на живота. Вместо да опре в кръга, овалът го пресече. Последната страна на квадрата начерта по същия начин, така че също да пресече малкия кръг. Продължи линията, докато тя не се срещна с другата, където бе липсващия лъч на звездата, изобразяваща Светлината. За разлика от другите три ъгъла на квадрата, последният излезе извън по-големия кръг — в света на мъртвите.

Хората ахнаха. За миг залата притихна, след което родените с дарбата започнаха да си шепнат притеснено.

Магьосникът Зорандер се изправи.

— Доволен ли си, Томас?

Лицето на Томас бе станало бяло като брадата му.

— Създателят да ни пази. — Извърна очи към магьосника Зорандер. — Съветът няма точна представа. Това би било лудост.

Магьосникът Зорандер не му обърна внимание и погледна Аби.

— Колко Д'Харанци видях?

— Преди три години Заево бе нападнато от скакалци — буквално заляха хълмовете на града. Д'Харанците бяха повече, струва ми се.

Магьосникът Зорандер изсумтя недоволно. Сведе поглед към начертаната от него Милост.

— Панис Рал няма да се откаже. Колко време, Томас? Колко време ще мине, докато изобрети нова магия и пак прати Анарго срещу нас? — Погледът му се плъзна по насъбралите се около него хора. — За колко години предполагахме, че ще бъдем изтребени от Д'Харанските орди? Колцина от нашите бяха убити от магията на Рал? Колко хиляди измряха от пратените от него болести? Колко хиляди пострадаха от неговите хора сенки, изприщиха се и кървяха до смърт? Колко села, градчета и градове бяха заличени от лицето на земята?

Тъй като никой не се обади, магьосникът Зорандер продължи:

— Отне ни години, докато се отдалечим от ръба. Във войната най-сетне има обрат. Врагът отстъпва в бяг. Имаме три възможности за избор. Първата е да го оставим да стигне до дома си и да се надяваме, че никога повече няма да се върне, за да излее върху ни своята

жестокост. Но според мен е въпрос на време, докато опита отново. Следователно остават две реалистични възможности. Да го преследваме до бърлогата му и да го погубим веднъж завинаги, което би означавало да пожертваме няколко десетки, а може би няколко стотици или хиляди наши момчета. Или да ме оставите аз да свърша работата.

Родените с дарбата сред тълпата хвърляха нервни погледи към начертаната на земята Милост.

— Ние все още разполагаме с магията си — обади се един магьосник. — Бихме могли да я използваме, постигайки същия ефект, без да се налага да причиняваме подобни катаклизми.

— Магьосникът Зорандер е прав — обади се друг. — Съветът също. Враговете ни си заслужиха съдбата. Не ни остана друго, освен да им я предоставим.

Залата отново избухна в спорове. През това време магьосникът Зорандер остана втренчен в очите на Аби — недвусмислено послание да приключва с молбата си.

— Моите съграждани, жителите на Заево, са завладени от Д'Харанците, както и жителите на много други градове. Пленниците са във властта на чародейки, от чиито заклинания не могат да се освободят. Моля ви, магьоснико Зорандер, трябва да ми помогнете.

Докато се промъквах насам, чух чародейките им да разговарят с офицерите. Д'Харанците планират да използват пленниците като щитовете. С тях ще отблъскват смъртоносната магия, която изпратихте срещу Д'Харанските орди, а също и копията и стрелите на армията на Средната земя, предназначени за тях. Ако решат да се обърнат и да се впуснат в атака, възнамеряват да поставят пленниците в първите редици. Наричат го „притъпяване на вражеските оръжия с техните собствени жени и деца“.

Никой не я гледаше. Хората отново говореха и спореха в един глас. Сякаш животът на всички тези хора не бе достоен за тяхното внимание.

В очите на Аби напирала сълзи.

— И в двата случая всички тези невинни хора ще умрат. Моля ви, магьоснико Зорандер, трябва да ни помогнете, иначе те ще загинат.

Той я стрелна с поглед.

— Нищо не можем да направим за тях.

Аби си пое дълбоко дъх, опитвайки се да преглътне сълзите си.

— Баща ми бе заловен, заедно с много от роднините ми. Съпругът ми също. И дъщеря ми. Още няма и пет години. Ако изпратите магия, те ще погинат. Ако атакувате, ще ги обречете на смърт. Трябва да ги спасите или да не нападате.

Магьосникът изглеждаше дълбоко нещастен.

— Съжалявам. Не мога да им помогна. Нека добрите духове бдят над тях и отнесат душите им при Светлината. — Понечи да си върви.

— Не! — изпищя Аби. Част от хората замлъкнаха. Други само я погледнаха и си продължиха разговорите. — Детето ми! Не можете! — Пъхна ръка в торбата си. — Нося една кост...

— Всички носят — прекъсна я той. — Не мога да ти помогна.

— Трябва да ми помогнете!

— Сега не е време за егоистични мисли. Трябва да разгромим Д'Харанските войски. По какъвто и да е начин. Макар всички тези хора да са невинни, те ще застанат на пътя ни. Не мога да позволя Д'Харанците да пожънат успех в подобно начинание, защото в противен случай всеки ще започне да използва този похват, а тогава ще загинат още повече невинни хора. Трябва да покажем на врага, че нищо не може да ни отклони от целта ни.

— НЕ! — зави Аби. — Та тя е само дете! Осъждате дъщеричката ми на смърт! Има и други деца! Що за чудовище сте?

Вече не я слушаше никой друг освен магьосникът, всеки се бе задълбочил в разговорите си.

Гласът на Първия магьосник разсече врявата и достигна до ушите ѝ кристално чист като погребален звън.

— Аз съм човек, комуто се налага да взема подобни решения. Нямам друг избор, освен да отхвърля молбата ти.

Аби закрещя, разяждана от болката на провала си. Дори не успя да му покаже какво носи.

— Но това е дълг! — продължи да вика тя. — Свещен дълг!

— Който не може да бъде изплатен в момента.

Письците ѝ станаха истерични. Чародейката я избута към вратата. Аби се изтръгна от ръцете ѝ и излезе тичешком от залата. Запрепъва се надолу по мраморните стъпала, очите ѝ бяха замъглени от сълзи.

Стигна до долната площадка и се строполи, повалена от безпомощни ридания. Той нямаше да ѝ помогне. Нямаше да помогне на едно невинно дете. Дъщеря ѝ щеше да загине.

Все още разтърсвана от плач, усети нечия длан на раменете си. Две приятелски ръце я приласкаха и прегърнаха. Нежни пръсти отметнаха косата ѝ назад и тя, без да може да контролира риданията си, се озова в женски скют. Усети още едно докосване по гърба и в тялото ѝ се вля успокоителна струя магия.

— Той убива дъщеричката ми — простена. — Мразя го!

— Всичко е наред, Абигейл — отрони гласът над нея. — Нормално е да плачеш, когато те раздира такава болка.

Аби избърса очите си, но сълзите продължаваха да се стичат. На площадката пред нея стоеше чародейката. Вдигна глава към жената, в чиято приятелска прегръдка бе потънала. Бе самата Майка Изповедник. Всяко чувство на почуда потъна в морето на отчаянието, всяко усещане за страх се оказа внезапно притъпено. Дори тази жена да ѝ стори най-лошото на света, все ѝ беше тая. Вече нямаше значение какво ще стане с нея.

— Той е чудовище — проплака тя. — Заслужил си е името. Наистина е злият Вятър на смъртта. Сега целта му е моята рожба, не врагът.

— Разбирам чувствата ти, Абигейл — обади се Майката Изповедник, — но не си права.

— Как можеш да го кажеш! Дъщеря ми още не е имала шанс да живее, а той ще я убие! Съпругът ми също ще умре. И баща ми, но той поне си е поживял. А чедото ми не е!

Отново изпадна в истеричен вой и Майката Изповедник за втори път я приласка в прегръдката си. Но не от утеха се нуждаеше Аби.

— Само едно дете ли имаш? — попита чародейката.

Тя кимна и въздъхна дълбоко.

— Имах още едно, момченце, но умря при раждането. Акушерката каза, че не мога да имам повече. Мъничката ми Джана ще е единствената ми рожба. — Необузданата болка от казаното раздра безмилостно тялото ѝ. — А той ще я убие. Точно както уби онзи човек преди мен. Магьосникът Зорандер е чудовище. Дано добрите духове го погубят!

Чародейката я погледна с измъчено лице и отметна кичур коса от челото ѝ.

— Ти не разбираш. Виждаш само едната страна на нещата. Не мислиш това, което говориш.

Напротив.

— Ако имаше...

— Делора разбира — прекъсна я Майката Изповедник и посочи чародейката. — Има десетгодишна дъщеря, също и син.

Аби погледна крадешком чародейката, която ѝ се усмихна съчувствено и кимна в знак на потвърждение.

— Аз също имам дъщеря — продължи Майката Изповедник. — На дванадесет е. Двете с Делора разбираме мъката ти. Първият магьосник също.

Аби стисна юмруци.

— Не и той! Самият той е почти момче, а иска да убие дъщеричката ми. Той е Вягърът на смъртта и го е грижа само за едно — да убива!

Майката Изповедник потупа каменното стъпало до себе си.

— Седни тук горе, Абигейл. Нека ти разкажа що за човек е той.

Все още плачейки, Аби се надигна към посоченото стъпало. Майката изповедник бе дванадесет до четиринадесет години по-възрастна от нея, с красиво лице и онези незабравими теменужени очи. Водопадът прелестни коси се спускаше чак до кръста ѝ. Имаше топла усмивка. На Аби никога не ѝ бе минавало през ум да мисли за един Изповедник като за жена, но пред себе си виждаше именно това. Не изпитваше предишния страх. Тя не можеше да ѝ стори нищо по-лошо от онова, което вече ѝ бе сторено.

— Когато Зедикус прохождаше, аз вече бях девойка. Случвало ми се е да се грижа за него. — Майката Изповедник зарея поглед и се усмихна замислено. — Пошляпвах го по дупето, когато не се държеше като добро момче, а по-късно му дърпах ушите, за да го накарам да слуша в клас. Беше голям пакостник, но не поради лошо сърце, а защото бе крайно любопитен. Порасна и стана прекрасен човек.

Преди много години, когато започна войната с Д'Хара, магьосникът Зорандер не искаше да ни помага. Не искаше да се бие и да причинява страдание на хората. Но в крайна сметка, когато Панис Рал, предводителят на Д'Хара, започна да изтребва народа ни с магия, Зед разбра, че ако иска да спаси живота на своите, трябва да се бие.

Зедикус Зу'л Зорандер може да ти се вижда млад, така го възприемат мнозина, но той е рядко явление. Син е на магьосник и чародейка. Зед е истинско чудо. Дори останалите магьосници, които

видя в залата и някои от които са негови учители, не винаги разбират как успява да разгадае тайнствата на книгите, как използва дарбата си и кое го прави толкова могъщ. Това, което знаем със сигурност обаче, е, че има сърце. И се съветва с него точно толкова, колкото и с главата си. Поради това, както и по ред други причини, той бе провъзгласен за Пръв магьосник.

— Да, очевидно притежава несравним талант за Вятър на смъртта — бе коментарът на Аби.

Майката Изповедник се подсмихна и вдигна ръка към гърдите си.

— Сред хората като мен, които го познават наистина добре, той е известен като Фокусника — прозвище, което напълно заслужава. „Вятъра на смъртта“ е името, с което го наричаме пред другите, за да всяваме ужас във вражеските сърца. Някои наши сънародници го приемат буквално. Щом майка ти е родена с дарбата, сигурно разбираш, че понякога хорският страх от магията е неоправдан.

— А друг път родените с магия са истински чудовища, за които животът, който унищожават, не струва пукнат грош — възрази Аби.

Майката Изповедник за момент се вгледа в очите ѝ, после вдигна предупредително пръст.

— Ще ти разкажа нещо за магьосника Зедикус Зу'л Зорандер, но искам да си остане между нас. Ако споделиш с някого чутото от мен, няма да ти простя за измяната на доверието ми.

— Няма, но не виждам...

— Само слушай.

След като се увери, че е заинтригувала Аби, Майката Изповедник започна разказа си.

— Зед се ожени за Ерилин. Тя бе прекрасна жена. Всички много я обичахме, но любовта ни бе нищо пред неговата. Двамата имаха дъщеря.

Любопитството на Аби надделя и тя попита:

— Колко е годишна?

— Горедолу колкото твоята — отвърна Делора.

Аби преглътна пред премерената ирония в гласа на чародейката.

— Ясно.

— Когато Зед стана Пръв магьосник, времената бяха тежки. — В теменужените очи на Майката Изповедник проблеснаха болезнени

искрици. — Тогава Панис Рал създаде хората сенки.

— Хората сенки...? Вижте, аз съм от Заево, никога не съм чувала подобни неща.

— Войната бе достатъчно зло, но Панис Рал научи своите магьосници да създават хора сенки. — Мъчителният разказ изтръгна от устните на Майката Изповедник тежка въздишка. — Наричат се така, защото наистина приличат на сенки във въздуха. Те нямат определена форма. Не са живи същества, а създадени чрез магия. Да стреляш срещу тях с каквото и да е оръжие е все едно да се целиш в пушек.

От тях няма начин да се скриеш. Те се носят към теб през полета и гори, докато накрая те намерят.

Докоснат ли те, цялото ти същество се покрива с мехури и започва да се подува, докато плътта ти се разкъса. Умиращ в жестоки мъки. Човек, докоснат от тези създания, не може да бъде спасен дори чрез дарбата.

Пред всяка атака на Д'Харанската армия, магьосниците им изпращаха хората сенки напред. В началото те покосиха цели батальони от нашите — все смели и всеотдайни бойци, изтребени до крак. Не виждахме никаква надежда. Бяхме стигнали до дъното.

— Нима магьосникът Зорандер е съумял да ги спре? — попита Аби.

Майката Изповедник кимна.

— Изучи внимателно проблема и създаде бойни рогове, чиято магия разнесе хората сенки така, както вятър помита пушек. Магията на роговете може да се провира през заклинанието и да намира онзи, който го е изпратил, за да го унищожи. Но тези рогове не са устойчиви срещу новите изобретения на врага и се налага Зед да ги променя непрекъснато, за да бъдат ефикасни срещу вражеските атаки.

Панис Рал използва и други магии: трески и болести, опустошителни епидемии, мъгли, причиняващи слепота — всякакви ужасии. Зед работеше денонощно и успя да се справи с всички тях. След като всички изобретения на Панис Рал бяха преборени, нашите войски отново се превърнаха в равностойни противници. Ходът на битката се обърна именно благодарение усилията на Зед.

— Е, няма спор, че това е хубаво, но...

Майката Изповедник пак вдигна пръст, за да я накара да замълчи. Аби не каза нищо и жената отпусна ръка край тялото си и продължи:

— Стореното от Зед разяри Панис Рал, който след неуспешен опит да убие него, изпрати четворка след Ерилин.

— Четворка ли? Какво е това?

— Екип от четирима специални убийци под закрилата на заклинание, направено от човека, който ги изпраща: Панис Рал. Тяхната задача е не просто да убият жертвата си, а да го направят по възможно най-мъчителния и жесток начин.

Аби преглътна.

— И успяха ли... да убият жена му?

Майката Изповедник се наведе към нея.

— По-лошо. Захвърлиха я с изпотрошени крайници, за да бъде намерена жива.

— Жива! Защо са я оставили жива, след като мисията им е била да я убият?

— За да я намери Зед изпотрошена и кървяща, гърчеща се в невъобразима агония. Единственото, което успя да направи, бе да прошепне името му с любов. — Майката Изповедник се наведе още по-близо. Аби усети дъха на думите ѝ върху лицето си. — Когато Зед използва магията си, за да се опита да я изцери, активира червея.

Аби бе забравила да мига.

— Червея ли...?

— Това е магия, която никой магьосник не е в състояние да усети. — Майката Изповедник разпери пръсти пред стомаха на Аби, завъртя дланта си навън и дръпна рязко в раздиращ жест. — Магията буквално разпори вътрешностите ѝ. Поради факта, че Зед използва изпълнената си с любов магия, Ерилин умря в нечовешки крясъци от болка, докато той стоеше коленичил безпомощно край нея.

Аби трепна и се хвана за стомаха, почти усещайки раната.

— Това е ужасно.

Теменужените очи на Майката Изповедник я пронизваха.

— Четворката хвана и дъщеря им. Малката бе видяла всичко, което онези мъже бяха сторили на майка ѝ.

Аби отново усети парещи сълзи в очите си.

— Значи са сторили същото и с дъщеря му?

— Не — отвърна Майката Изповедник. — Взеха я в плен.

— Значи още е жива? Значи има надежда?

Бялата копринена рокля на Майката Изповедник нежно изшумоля, щом тя се облегна назад на мраморния парапет и отпусна ръце в скута си.

— Зед хукна след четворката. Откри ги, но дъщеря му бе дадена на други, които я предали на трети и така нататък, така че никой не знаеше къде е всъщност и кой я държи.

Аби погледна чародейката, после отново Майката Изповедник.

— Какво направи магьосникът Зорандер с четворката?

— Не по-малко, отколкото аз самата бих сторила. — Лицето на Майката Изповедник бе застинало в маска на ледена ярост. Тонът ѝ бе дори по-смразяващ от думите. — Накара ги да съжаляват, че изобщо са се родили. При това наистина дълго време.

Аби се дръпна.

— Разбирам.

Докато Майката Изповедник си поемаше дъх, за да се поуспокои, чародейката продължи разказа.

— Както ти казахме, магьосникът Зорандер използва заклинание, което никой от нас не разбира; то държи Панис Рал затворен в двореца му в Д'Хара. То притъпява магията, която Рал изпраща срещу нас и помага на нашите войски да отблъснат Д'Харанските части и да ги върнат там, откъдето идват.

Но Панис Рал е разяждан от омраза към човека, попречил на завоевателния му поход към Средната земя. Никога не минава повече от седмица между два опита за покушение срещу живота на магьосника Зорандер. Рал изпраща опасни и зли хора от всякакъв вид. Дори Морещици.

Дъхът на Аби заседна в гърлото ѝ. Беше чувала тази дума. Опита се да потисне любопитството си, но все пак попита:

— Какво е това Морещица?

Чародейката приглади назад лъскавата си черна коса, в очите ѝ блестеше убийствена омраза.

— Морещиците са жени в червени кожени униформи и с дълги плитки, които символизират професията им. Те са обучени в изкуството да убиват и измъчват родените с дарбата. Ако такъв човек се опита да използва дарбата си срещу Морещица, тя улавя магията му и я обръща срещу него. От Морещица никой не може да избяга.

— Но човек с толкова силна дарба като магьосника Зорандер със сигурност...

— Дори той би бил загубен, ако се опита да използва силата си срещу Морещица — отвърна Майката Изповедник. — Морещицата може да бъде победена с обикновените оръжия, но не и с магия. Единствено изповедническата магия е ефикасна срещу нея. Аз съм убила две.

Отчасти заради жестокото обучение, предхождащо превръщането на една жена в Морещица, те са забранени откакто се помня, но в Д'Хара ужасната традиция да се вземат млади жени, за да бъдат обучавани за Морещици, продължава и до днес. Д'Хара е отдалечена и затворена страна. Не знаем много за нея — само онова, което сме научили от личния си безрадостен опит.

Морещиците са залавяли неколцина от нашите магьосници и чародейки. Веднъж заловени, те не могат да се самоубият, нито да избягат. Преди да умрат, предават цялото си знание на Морещицата. Така Панис Рал научава всички наши планове.

Ние от своя страна също сме имали късмета да заловим неколцина високопоставени Д'Харанци. С помощта на Изповедниците сме научавали до каква степен са разкрити намеренията ни. Времето работи срещу нас.

Аби обърса с длани бедрата си.

— А човекът, който бе убит точно преди да влезе при Първия магьосник? Той не може да е бил убиец, нали? Двамата му придружители бяха пуснати да си вървят.

— Не, не беше убиец. — Майката Изповедник скръсти ръце. — Предполагам Панис Рал знае за откритата от магьосника Зорандер магия, която може да унищожи цяла Д'Хара. Панис Рал отчаяно иска да се отърве от магьосника Зорандер.

Дълбоките теменужени очи на Майката Изповедник заблестяха с потисканата тегоба на несподелено ужасно познание. Аби не можа да издържи на напрегнатия взор и отклони глава. Пръстите ѝ зачовъркаха някакъв конец от торбата.

— Не виждам какво общо има всичко това с отказа му да помогне за спасяването на дъщеря ми. Той самият има дъщеря. Нима не би направил всичко, за да си я върне? Нима не е готов да стори каквото се иска от него, за да я вземе отново в прегръдката си?

Майката Изповедник отпусна глава, пръстите ѝ бавно разтъркаха челото, сякаш в опит да го освободят от мъчителна болка.

— Човекът, дошъл преди теб, бе вестител. Съобщението, което носеше е било предавано от ръка на ръка, за да не може да бъде проследен първоизточникът му.

Аби усети как по ръцете и пробягват ледени тръпки.

— Какво гласеше съобщението?

— Кичурът коса, който носеше вестителят, бе на дъщерята на Зед. Панис Рал искаше Първият магьосник да се предаде, за да бъде екзекутиран, като в замяна на това щял да пощади живота на дъщеря му.

Аби се вкопчи в торбата си.

— Но няма един любящ баща не би сторил дори това, за да спаси чедото си?

— На какво цена? — прошепна Майката Изповедник. — Това би означавало да пожертва живота на всички хора, които биха умрели без негова помощ. Той няма право на подобна егоистична постъпка, пък дори и за да спаси живота на човек, когото обича повече от всеки друг на света. Миг преди да откаже помощ на своята дъщеря, той отхвърли това предложение, като по този начин подписа смъртната присъда на собственото си невинно дете.

Аби усети как надеждите ѝ потъват обратно в черната бездна. При мисълта за ужаса, който изживява Джана, за това, че вероятно ѝ причиняват болка, ѝ се зави свят, за малко да повърне. По бузите ѝ отново се изтърколиха сълзи.

— Но аз не го моля да пожертва живота на други хора, за да спаси нейния.

Чародейката нежно я докосна по рамото.

— Той е убеден, че ако спести страданията на твоите съграждани, Д'Харанците ще избягат, което ще доведе до смъртта на многократно повече хора.

Аби отчаяно търсеше изход.

— Но аз имам кост.

Чародейката въздъхна.

— Абигейл, половината от хората, които идват за среща с магьосник, носят кост. Амбулантните търговци убеждават

просителите, че им дават истински кости. Отчаяните хора като теб ги купуват.

— Повечето от тях идват при магьосниците с желанието да бъдат освободени от живот, в който има магия — продължи Майката Изповедник. — Хората се страхуват от магията, но се опасявам, че при начина, по който се използва магията в Д'Хара, днес най-голямото желание на нашите сънародници е да не видят магия никога повече. Парадоксално е — купуваш си кост, в която вярваш, че е вложена магия, при положение, че си дошъл да се молиш да бъдеш освободен от магията.

Аби примигна.

— Но аз не съм купувала тази кост. Тя наистина е свързана с дълг. Майка ми каза за този дълг на смъртното си ложе. Дългът обвързва самия магьосник Зорандер.

Чародейката я погледна с недоверие.

— Абигейл, истинските дългове от подобен род са изключителна рядкост. Може би е била кост, която майка ти е притежавала, а ти само си мислела...

Аби отвори торбата си пред очите на чародейката. Жената погледна вътре и замлъкна. Майката Изповедник погледна на свой ред.

— Никога няма да забравя думите на майка ми — настоя Аби. — Освен това ми каза, че ако се съмнява, магьосникът трябва да я изпробва. Тогаваш ще знае, че е истинска, тъй като дългът му е предаден лично от баща му.

Чародейката поглади мънистата на врата си.

— Той може да го направи. Ако е истинска, ще разбере. Но дори да се окаже свещен дълг, това не означава, че трябва да бъде изплатен веднага.

Аби се наведе към чародейката.

— Майка ми каза, че дългът е истински и трябва да бъде изплатен. Моля те, Делора, ти разбираш от тези неща. Бях толкова объркана, когато се срещнах с него, с всичките тези хора наоколо... Постъпих глупаво, като не настоявах по-категорично и не му дадох да пробва костта. — Обърна се и стисна Майката Изповедник за ръката. — Моля те, помогни ми. Кажи му какво имам и го помоли да я пробва.

Майката Изповедник се замисли над думите ѝ. Лицето ѝ не трепна. Най-сетне проговори.

— Това означава дълг, свързан с магия. На подобни неща трябва да се гледа с изключителна сериозност. Ще говоря с магьосника Зорандер от твое име и ще го помоля да те приеме на четири очи.

Аби стисна очи. Сълзите бликнаха неконтролируемо.

— Благодаря.

Зарови лицето си в шепи и зарида с облекчение, вкопчила се във възобновената надежда.

Майката Изповедник я стисна за раменете.

— Казах, че ще опитам. Може да отхвърли молбата ми.

Чародейката се усмихна, без следа от веселост.

— Малко вероятно е. Аз също ще му издърпам ухото. Но това не означава, че можем да го убедим да ти помогне, Абигейл — въпреки че имаш кост.

Аби избърса бузата си.

— Разбирам. Благодаря и на двете ви. Благодаря ви за разбирането.

Чародейката протегна ръка и избърса една сълза от бузата на Аби.

— Казано е, че дъщерята на една чародейка е дъщеря на всички чародейки.

Майката Изповедник се изправи и приглади бялата си копринена рокля.

— Делора, би ли настанила Абигейл в страноприемница за пътуващи жени. Нужна ѝ е почивка. Имаш ли пари, дете?

— Да, Майко Изповедник.

— Добре. Делора ще те заведе на място, където да прекараш нощта. Върни се при Кулата преди изгрев слънце. Ще те посрещнем и ще ти кажем дали сме успели да убедим Зед да изпробва костта ти.

— Ще се моля на добрите духове магьосникът Зорандер да ме приеме и да помогне на дъщеря ми. — При тези думи изпита внезапен срам. — Ще се моля и за неговата дъщеря.

Майката Изповедник я погали по бузата.

— Моли се за всички ни, дете. Моли се магьосникът Зорандер да освободи магията си срещу Д'Хара, преди да е станало твърде късно за всички чедата на Средната земя — и за възрастните и за младите.

Докато вървяха надолу към града, Делора се стараеше да насочва разговора далеч от тревогите и надеждите на Аби, да не засяга темата за магията и влиянието ѝ върху което и да било от двете. По някакъв начин общуването с тази жена ѝ напомняше за разговорите, които бе водила с майка си. Чародейките избягваха да говорят за магия с хора, които не я притежават, пък били те и собствените им дъщери. Аби си помисли, че вероятно изпитват същото чувство на неудобство, каквото бе почувствала самата тя при въпроса на Джана как бебето влиза в корема на майка си.

Макар да бе късно, улиците гъмжаха от народ. От всички посоки до ушите на Аби достигаха разговори за войната. Край един ъгъл група жени говореха за отряд мъже, напуснали домовете си преди месец и оттогава ни вест, ни кост за тях.

Делора я поведе по някаква пазарна улица и почти насила ѝ купи малка питка с плънка от месо и маслини. Аби не бе много гладна. Чародейката изтръгна от нея уверение, че все пак ще хапне. Тъй като не искаше да ѝ възразява, Аби обеща.

Страноприемницата се намираще на една странична уличка с наблъскани една в друга сгради. Глъчката от пазара нахлуваше вътре, политваше между постройките и прекосяваше дворовете с лекотата на синигерче през гъста гора. Аби се дивеше как е възможно хората да живеят толкова близо един до друг и единствената гледка пред очите им да са къщи и други хора. Питаше се още и как ще успее да заспи на фона на всичките странни шумове и звуци, но и без друго не бе спала много, откакто напусна дома си, освен в мъртвешки тихите нощи в полето.

Чародейката ѝ пожела лека нощ и я остави в ръцете на жена с глуповат вид, която я поведе към стая в дъното на дълъг коридор и я остави да си почива, като предварително ѝ прибра един сребърен грош. Аби приседна на кревата, огледа малката стая, осветена от пламъка на газеничето, оставено на близкото рафтче и загриза питката си. Месната плънка бе жилава и влакнеста, но ухаеше приятно и бе подправена със сол и чесън.

Тъй като нямаше прозорци, стаичката не бе тъй шумна, колкото се опасяваше Аби. Вратата не се заключваше, но съдържателката ѝ подшушна под сурдинка да не се коси, защото в сградата не се допускали мъже. Аби остави хляба и отиде да си измие лицето в

легена, поставен на специална стойка на две крачки от леглото. Изненада се като видя мръсотията, която падна от нея във водата.

Врътна ръчката на лампата, за да намали фитила, но без да го загася напълно — не обичаше да спи на тъмно, когато е на непознато място. Пъхна се под завивките и втренчи очи в мухлясалия от влага таван. Отправи гореща молитва към добрите духове, въпреки че бе сигурна, че не биха откликнали за подобно нещо. Затвори очи и се помоли и за дъщерята на магьосника Зорандер. Молитвите ѝ бяха прекъсвани от таласи страх, безмилостно впиващи във вътрешностите ѝ остри нокти.

Нямаше представа колко време е лежала будна в очакване на утрото. Изведнъж вратата бавно проскърца. По отсрещната стена изпълзля дълга сянка.

Аби замръзна, ококорила очи и затаила дъх. Прегърбената фигура започна да си проправя път към леглото ѝ. Не бе съдържателката — тя ѝ се бе сторила по-висока. Ръцете ѝ се вкопчиха в опърпаното одеяло, помисли си, че може да го хвърли върху неканения гост и да избяга към вратата.

— Не се тревожи, скъпичка. Дойдох само да проверя как мина в Кулата.

Аби си пое дълбока дъх и седна в кревата.

— Мариска? — Беше старицата, с която цял ден чакаха на опашката. — Изплаши ме до смърт!

Слабият пламък на лампата подскочи във втренченото око на старицата, с което тя огледа внимателно Аби.

— Има и по-лоши неща от личната безопасност.

— Какво искаш да кажеш?

Мариска се усмихна. Не за утеха.

— Получи ли каквото искаше?

— Видях се с Първия магьосник, ако това питаш.

— И какво каза той, скъпичка?

Аби спусна крака на пода.

— Това си е моя работа.

Лукавата усмивка се разтегли.

— О, не, скъпичка, наша работа е.

— Моля?

— Отговори на въпроса ми. Не ми остава много време. На семейството ти не му остава много време.

Аби скочи на крака.

— Откъде...?

Старицата сграбчи Аби за китката и я дръпна да седне.

— Какво ти каза Първия магьосник?

— Че не може да ми помогне. Боли! Остави ме.

— О, скъпичка, това е ужасно, нали? Жалко за мъничката Джана.

— Откъде... откъде знаеш за нея? Никога...

— Значи магьосникът Зорандер отхвърли молбата ти. Какви тъжни новини. — Тя зацъка с език. — Бедната нещастна малка Джана. Предупредиха те. Цената на провала ти бе известна.

Пусна китката на Аби и се обърна. Затътри се към вратата, мисълта на Аби заработи трескаво.

— Не! Моля те! Утре ще го видя пак. По изгрев слънце.

Мариска й хвърли поглед през рамо.

— Защо? Защо се е съгласил да те види пак, след като веднъж ти е отказал? С лъжа няма да спечелиш време за дъщеря си. Нищо няма да й спечелиш.

— Истината ти казвам. Кълна се в душата на майка си. Говорих с чародейката — с онази, която ни въведе вътре. Говорих с нея и с Майката Изповедник, след като магьосникът Зорандер отхвърли молбата ми. Съгласиха се да го убедят да се срещне с мен на четири очи.

Старицата сбърчи чело.

— Че защо ще го правят?

Аби посочи торбата си, оставена в края на леглото.

— Показах им какво нося.

Мариска повдигна торбата с един разкривен пръст. Надникна вътре, остана за миг втренчена в съдържанието, докато накрая се плъзна към Аби.

— Значи тепърва ще покажеш това на магьосника Зорандер?

— Да. Ще ми уговорят среща с него. Сигурна съм. Утре той ще ме приеме.

Мариска заровичка в издутия си колан и измъкна нож. Размаха го бавно пред лицето на Аби.

— Твърде дълго те чакахме, започна да ни писва.

Аби облиза устни.

— Но...

— Утре сутринта тръгвам за Заево. Отивам да потърся уплашената ти малка Джана. — Ръката ѝ се плъзна към тила на Аби. Пръсти като дъбови корени се вкопчиха в косата ѝ и я сграбчиха за главата. — Ако го доведеш веднага след мен, тя ще е свободна, както ти бе обещано.

Аби не успя да кимне.

— Ще го направя. Кълна се. Ще го убедя. Той е обвързан с дълг.

Мариска вдигна ножа толкова близко до очите на Аби, че закачи миглите ѝ. Аби не смееше да мигне.

— Само да закъснееш, ще вкарам ножа си в окоето на малката Джана. Ще я понижа. Другото ще ѝ оставя, за да може да види как прерязвам гърлото на баща ѝ и да разбере колко ще я боли, когато дойде нейният ред. Разбра ли ме, скъпичка?

Аби простена в знак на потвърждение, по бузите ѝ се изтърколиха сълзи.

— Това се казва добро момиче — прошепна Мариска толкова близко до лицето ѝ, че Аби бе принудена да вдъхне възкиселата миризма на наденицата, която старицата бе яла за вечеря. — И само да заподозрем, че ни кроиш номер, всички те ще умрат.

— Няма! Ще бързам. Ще го доведа.

Мариска я целуна по челото.

— Каква всеотдайна майка. — Пусна косата ѝ. — Джана те обича. Плаче за теб денем и нощем.

След като Мариска затвори вратата, Аби се сви на трепереща топка в леглото и зарида, притиснала кокалчета в устните си.

Докато прекосяваха широкия вал, Делора се наведе плътно към нея:

— Сигурна ли си, че всичко е наред, Абигейл?

Вятърът рошеше косата ѝ и я хвърляше пред лицето ѝ на кичури. Аби я приглади и погледна ширналия се долу град, който постепенно изникваше от сумрака. Произнесе мълчалива молитва към духа на майка си.

— Да. Просто имах тежка нощ. Не можах да мигна.

Плътно до другото ѝ рамо вървеше Майката Изповедник.

— Разбираме. Добре поне, че се съгласи да те приеме. Мисли си за това. Той е добър човек — наистина.

— Благодаря — засрамено прошепна Аби. — Благодаря и на двете ви, че ми помагате.

Отпред вече се бяха събрали хора — магьосници, чародейки, офицери и други. Всички изведнъж замлъкнаха и сведоха глави пред Майката Изповедник. Сред неколцината познати лица от предишния ден Аби мерна магьосник Томас, който си мърмореше нещо с крайно нетърпелив вид и разтваряше куп листа, изпъстрени с някакви фигури, които Аби разпозна като магически символи.

В далечния край на крепостната стена стигнаха до каменната фасада на кула. Веждата, където софитът се срещаше с ръба на стръмен, покрит с плочи покрив, бе надвиснала над ниска, заоблена в горния край врата. Чародейката потупа лекичко, после, без да дочака отговор, повдигна резето и отвори тежката дъбова врата. Забеляза учудената гримаса на Аби.

— Не чува, когато му чукаш — обясни ѝ шепнешком.

В уединената стаичка се криеше цяла съкровищница. Имаше безброй рафтове, претъпкани с колби, буркани и цветни стъкленици, които Аби реши, че са пълни с магически субстанции.

Множество богато украсени кутийки бяха подредени из ъгълчета и високи лавици, скрити от погледа, явно поради естеството на съдържанието си. Дебелите книги, разхвърляни из всички възможни краища на стаята, създаваха чувството, че си потопен в неизброимо познание. Позлатените ръбчета на книгите бяха не само богато украсени, но и изписани с букви на екзотични езици. В ъглови библиотеки със стъклени вратички се съхраняваха поредици томове, както и няколко странни предмета, изрисувани с непонятни символи.

Обработеният камък на стените и тежките дъбови врати създаваха чувство за уют. Кръглото прозорче вдясно от Аби гледаше към сгущения дол в ниското град, а другото на отсрещната стена бе обърнато към високите стени на Кулата. Първите бледи лъчи на зората тъкмо бяха започнали да обагрят в розово най-високите покриви в далечината. Изящен разклонен свещник от ковано желязо подпираше цяла армия от свещи, които обливаха помещението в мека светлина.

Магьосникът Зорандер — същински облак от разрошена кестенява коса — се бе облегал прав на една маса, погълнат от отворената пред него книга. Великолепното писалище с излъскан до блясък плот бе поръбено с невероятно красива и нежна дърворезба. Внушителните орнаменти, красящи дъбовия стол с висока облегалка зад магьосника, блестяха на светлината на свещите. На едно шкафче встрани се виждаше потир и плато с останки от отдавна привършена вечеря.

— Магьоснико Зорандер — каза високо чародейката, — доведохме Абигейл, дъщеря на Хелза.

— По дяволите, жено — измърмори магьосникът, без да вдига глава, — чух те да чукаш, както винаги.

— Не смей да ме ругаеш, Зедикус Зу'л Зорандер — избоботи в отговор Делора.

Той не ѝ обърна внимание и остана взрян в книгата си, ръката му бавно потърка голобрадото му лице.

— Добре дошла, Абигейл.

Пръстите на Аби се вкопчиха в торбата. В следващия миг се опомни и направи реверанс.

— Благодаря ви, че ме приехте, магьоснико Зорандер. Жизнено важно е да ми помогнете. Както вече ви казах, става въпрос за живота на невинни хора.

Магьосникът Зорандер най-сетне вдигна глава. След като я огледа продължително, се изправи.

— Къде е границата?

Аби погледна първо чародейката, после Майката Изповедник. Не отвърнаха на погледа ѝ.

— Простете, магьоснико Зорандер, каква граница?

Челото на магьосника помръкна.

— Придаваш по-висока стойност на живота, понеже си още млада. Границата, скъпо мое дете, отвъд която животът губи стойността си. Къде е тази граница?

— Но едно дете...

Той забодне предупредително пръст във въздуха.

— Хич не си и помисляй да си играеш с чувствата ми, като минаваш с номера за ценността на детския живот, сякаш тези неща се определят от възрастта. Кога животът е по-малко ценен? Къде е тази граница? На каква възраст? Кой решава?

Всеки живот е ценен. Мъртвият си е мъртъв, независимо от възрастта. И през ум да не ти минава да замъгляваш разума ми, като по най-груб и добре премерен начин си играеш с чувствата ми, подобно на плужест бюрократ, разпалващ страстите на безмозъчна сган.

Аби остана като гръмната от този паралел. Магьосникът се обърна към Майката Изповедник.

— Като заговорихме за бюрократи, какво реши Съветът?

Майката Изповедник скръсти ръце и въздъхна.

— Предадох им волята ти. С две думи — все им беше тая. Искат да стане.

Той изсумтя недоволно.

— Искат, значи? — Лешниковите му очи се спряха на Аби. — Съветът май не го е грижа за живота, дори на деца. След като са Д'Харанци. — Разтърка явно уморените си очи. — Не казвам, че не ги разбирам или че не съм съгласен с тях, но добри духове, нали няма да са те тези, които ще го направят. Поне не лично. Тази задача се пада на мен.

— Разбирам, Зед — промърмори Майката Изповедник.

Той сякаш изведнъж забеляза застаналата пред него Аби. Втренчи се в нея като в сериозна книга. Стана ѝ неловко и пристъпи от крак на крак. Той протегна ръка и разтвори пръсти.

— Е, да я видя.

Аби направи крачка напред към масата и бръкна в торбата.

— Не мога да ви убедя да помогнете на невинни хора, но може би това ще означава повече за вас.

Тя извади майчиния си череп от торбата и го сложи в обърнатата нагоре длан на магьосника.

— Това е дълг на костите. Искам той да бъде изпълнен.

Повдигане на вежда.

— Обикновено се носи само малка костичка, дете.

Аби усети как лицето ѝ пламва.

— Не знаех — заекна тя. — Исках да съм сигурна, че ще има достатъчно, за да бъде изпробвана истинността... Да съм сигурна, че ще ми повярват.

Той погали с нежна ръка черепа.

— Достатъчно е дори парченце, по-малко от песъчинка. — Погледна Аби в очите. — Майка ти не ти ли каза?

Аби поклати глава.

— Каза само, че това е дълг, останал върху теб от баща ти. И че трябва да бъде изплатен, ако се наложи.

— Вярно си е — промълви той.

Зед придърпа напред тежкия си стол и се настани пред писалището, за да огледа подробно страховитото съкровище на Аби. Тя наблюдаваше със затаен дъх как ръката му се плъзва по черепа на майка ѝ. Костта бе почерняла и зацапана. Нямаше нищо общо с девствената белота, която си бе представяла Аби. Беше повече от ужасно да изрови костите на майка си, но нямаше какво да стори — другото щеше да е още по-ужасно.

Под пръстите на магьосника костта започна да сияе с мека, кехлибарена светлина. Аби забрави, че трябва да диша. Въздухът зажука, сякаш самите духове идваха да прошепнат нещо в ухото на магьосника. Чародейката докосна мънистата около врата си. Майката Изповедник прехапа долната си устна. Аби се отдаде на молитва.

Магьосникът Зорандер постави черепа на писалището си и се изправи, за да застане с гръб към присъстващите. Кехлибареното сияние угасна.

Тъй като магьосникът не каза нищо, Аби раздра напластилата се тишина.

— Е? Доволен ли сте? Проверихте ли дали дългът е истински?

— О, да — отвърна тихо той, без да се обръща към тях. — Дългът на костта е истински, обвързан е чрез магия, която ще действа дотогава, докато бъде изплатен.

Пръстите на Аби трескаво заопипваха разръфания ръб на торбата ѝ.

— Нали ви казах! Майка ми никога не би ме излъгала. Тя ми каза, че ако дългът не ѝ бъде изплатен приживе, се превръща в дълг на костите след смъртта ѝ.

Магьосникът леко се извърна, за да я погледне.

— А каза ли ти как се е стигнало до този дълг?

— Не. — Аби плахо хвърли кос поглед към Делора, преди да продължи. — Чародейките умеят да пазят тайни и да разкриват само онези от тях, които служат на целите им.

Дяволитата усмивка на устните му бе израз на съгласие.

— Каза ми само, че в него са обвързани тя и вашият баща и че докато не бъде изплатен, дългът ще продължава да се предава по наследство върху децата и на двама им.

— Майка ти е казала истината. Кое то не означава, че дългът трябва да бъде изплатен сега.

— Това е свещен дълг на костите! — Разочарованието и страхът на Аби изригнаха в злостен вик. — Настоявам да бъде изплатен веднага! Трябва да изпълните задължението си!

И чародейката и Майката Изповедник отместиха погледи към стената, притеснени от поведението на девойката — жена, родена без дарбата, позволила си да повиши тон на самия Пръв магьосник. Аби изведнъж се запита дали подобно безочие би могло да ѝ спечели смърт. Ако той не ѝ помогнеше и без друго нямаше да има значение.

Майката Изповедник отклони възможните последствия от избухването на Аби с въпрос.

— Зед, обследването каза ли ти нещо за произхода на дълга?

— Да, баща ми също ми е споменавал за подобно нещо. Тестът показва, че е имал предвид точно този и че тази жена е носител на другия край на връзката.

— А какъв е произходът? — попита чародейката.

— Това май ми убягва. — Той обърна ръце с дланите нагоре и стрелна чародейката с невинен бърз поглед. — Съжалявам. Напоследък взех да забравям.

Делора изсумтя.

— А се осмеляваш да обиждаш чародейките?

Магьосникът Зорандер за миг задържа погледа си върху нея, преди да се вгледа сериозно в Майката Изповедник.

— Съветът държи работата да бъде свършена, нали? — На лицето му се появи мрачна, плаха усмивка. — Значи ще стане.

Майката Изповедник изкриви глава.

— Зед... сигурен ли си в това?

— В кое? — попита Аби. — Ще изпълните ли дълга или не?

Магьосникът сви рамене.

— Ти вече го призова. — Взе една книжка от писалището и я пусна в джоба си. — Нима мога да се възпротивя?

— Добри духове — прошепна Майката Изповедник на себе си. — Зед, това, че Съветът...

— Аз съм един обикновен магьосник — прекъсна я той, — който служи на нуждите и волята на народа.

— Но да отидеш там би означавало да изложиш себе си на безсмислен риск.

— Трябва да съм близо до границата — иначе ще пострада и част от Средната земя. Заево е не по-малко подходящо от всяко друго място, за да бъде възпламенена магията.

Изпитала неимоверно облекчение, Аби не чуваше нищо повече.

— Благодаря, магьоснико Зорандер, толкова ви благодаря.

Той заобиколи масата и я стисна за раменете с изненадващо силни пръсти.

— Ние с теб сме свързани с дълг на костите. Жизнените ни пътища се пресякоха.

Усмивката му бе едновременно тъжна и топла. Могъщите му пръсти обгърнаха китката ѝ с гривната, подаде ѝ черепа.

— Моля те, Аби, наричай ме Зед.

Тя кимна едва сдържайки сълзите си.

— Благодаря ти, Зед.

В развиделяващия се ден навън ги посрещна чакащото множество. Магьосникът Томас, размахал книжката си в ръце, си проправи път през тълпата.

— Зорандер! Изучих елементите, които ми даде. Трябва да поговорим.

— Ами говори — отвърна, без да спира, Първият магьосник.

Тълпата се понесе след него.

— Това е лудост.

— Не съм твърдял, че не е.

Магьосникът Томас размаха още по-яростно книгата, сякаш можеха да докажат нещо.

— Не можеш да го направиш, Зорандер!

— Съветът взе решение, че работата трябва да се свърши. Войната трябва да бъде прекратена, докато сме в силна позиция и преди Панис Рал да измисли нещо, на което няма да можем да се противопоставим.

— Не, искам да кажа, че изучих подробно въпроса и разбрах, че няма да се справиш. Ние не разбираме силата, която са призовавали онези магьосници. Прегледах всичко. При опита да бъде направено подобно нещо ще бъде произведена невъобразима горещина.

Зед спря и застана лице в лице с Томас. Повдигна вежди в престорена изненада.

— Наистина ли, Томас? Сериозно? Нима ти се струва, че задействането на светлинно заклинание, което ще разреже тъканта на света на живите, би могло да доведе до нестабилност в съставките на мрежовото поле?

Зед закрачи устремено напред, Томас се спусна подире му.

— Зорандер! Няма да удържиш процеса под контрол! Дори да успееш да го задействаш, в което дълбоко се съмнявам, ще разкъсаш Милостта. Извикването става чрез топлина. Пробивът ще я подхранва. Няма да можеш да овладееш подобна огнена лавина. Никой не би могъл да го стори!

— Аз ще успея — пророни Първият магьосник.

Томас яростно размаха книгата във въздуха.

— Зорандер, твоята самонадеяност ще унищожи всички ни! Разделиш ли веднъж булото, то ще се разкъса завинаги и животът ще бъде унищожен. Настоявам да видя книгата, в която си срещнал това заклинание. Настоявам да я видя с очите си. Цялата книга, не само откъси от нея!

Първият магьосник се спря и вдигна пръст.

— Ако трябваше да видиш тази книга, Томас, ти щеше да бъдеш Първият магьосник и на теб щеше да е дадено да влизаш в анклава му. Но понеже не си ти, не мога да ти я покажа.

Пламналото лице на Томас изглеждаше аленочервено на фона на бялата му брада.

— Това е най-глупашки акт на отчаяние!

Магьосникът Зорандер помръдна с пръст. Книжката се разхвърчаха от ръката на стареца и се завихриха във въздуха, където изведнъж пламнаха и само за миг се превърнаха в пепел, разнесена от вятъра.

— Понякога актът на отчаяние е единственото, което ти остава, Томас. Аз съм Първият магьосник и ще сторя нужното. Точка по въпроса. Повече приказки да няма. — Обърна се и стисна един часови за ръката. — Обяви тревога. Съберете цялата налична кавалерия. Заминаваме за Пендисан. Веднага.

Мъжът поздрави отривисто с юмрук в сърцето и се завтече да изпълни заповедта. Друг офицер, по-възрастен и очевидно с по-висок чин, се покашля.

— Магьоснико Зорандер, мога ли да попитам какъв е планът ви?

— Анарго — отвърна Първият магьосник. — Дясната ръка на Панис Рал. Човекът, който заедно с Рал праща смъртта подире ни. Най-простичко казано, смятам да върна смъртта там, откъдето е изпратена.

— Като поведете войниците към Пендисан?

— Да. Анарго е завзел Заево. Нашият генерал Брейнард вече се движи на север към Пендисан, генерал Сандерсън се спуска на юг, за да се присъедини към него, а Мардейл отива на югозапад. Ще отидем там със стрелците и който още от другите успее да се присъедини към нас.

— Анарго не е глупак. Не знаем колцина магьосници и хора с дарбата е взел със себе си, но знаем на какво са способни. Неведнъж са покосявали нашите редици. Най-сетне ще можем да отвърнем на удара им. — Офицерът внимателно подбираше думите си. — Какво мислите ги кара да чакат? Защо просто не се върнат обратно в Д'Хара?

Зед се облегна на грапавата стена и впери поглед в зората на ширналия се в ниското град.

— Тази игра доставя удоволствие на Анарго. Влага в нея дълбок драматизъм. Иска да ни накара да си помислим, че са наранени. Пендисан е единственото място в планината, през което може да премине армия. Заево осигурява просторно бойно поле, но не толкова, че да имаме възможност за бързи маневри, нито пък да ги заобиколим. Опитва се да ни подмами.

Офицерът не изглеждаше изненадан.

— Но защо?

Зед се извърна и погледна мъжа през рамо.

— Очевидно смята, че в такава местност може да ни победи. Аз пък мисля обратното. Той знае, че не можем да си позволим да се изложим на такъв риск и да останем там, знае и плановете ни. Възнамерява да ме подмами вътре, да ме убие и да унищожи заплахата, която представлявам аз за тях.

— Значи искате да кажете, че според Анарго рискът си струва — започна да размишлява на глас офицерът.

Зед погледна за пореден път града под Магъосническата кула.

— Ако Анарго е прав, може да спечели всичко при Заево. Веднага щом приключи с мен, ще даде знак на своите магъосници, които ще започнат поголовна сеч. След това ще могат да разбият сърцето на Средната земя — Ейдиндрил, практически необезпокоявани.

Анарго си прави сметките да ме е убил и да е унищожил силите ни преди падането на снега. Дотогава смята да е оковал народа на Средната земя и да подаде бича на Панис Рал.

Офицерът подскочи като опарен.

— Смятате да действате според плана на Анарго и да отидете там, където ви очаква?

Зед сви рамене.

— Нима имам избор?

— А поне нямате ли представа как възнамерява да ви убие, за да вземем някакви предпазни мерки? Да се подготвим?

— Опасявам се, че не. — Очевидно отегчен от разговора, той махна с ръка. Насочи вниманието си към Аби. — Стрелците имат бързи коне. Ще яздим неуморно. Скоро ще пристигнем в родния ти край. Не бой се, няма да закъснеем. Ще можем спокойно да се заемем със задачата си.

Аби само кимна. Не можеше да изрази с думи нито облекчението си от факта, че молбата ѝ е удовлетворена, нито срама си, че молитвите ѝ са чути. Но чувството, което болезнено стискаше гърлото ѝ, бе ужас пред това, което ѝ предстоеше да стори, защото плановете на Д'Харанците ѝ бяха известни.

Единствените останки от любимите брадати свинчета на Аби бе купчина изсъхнали вътрешности, над която кръжаха рояци мухи. Бяха изклани дори животните за разплод, които майка ѝ и баща ѝ им бяха подарили за сватбата.

Избора на съпруг дължеше на родителите си. Тя не го бе виждала никога в живота си, тъй като той бе чуждоземец — от градчето Линфорд, откъдето родителите ѝ бяха купили свинете. Аби гореше от желание и нетърпение да види що за човек са ѝ избрали. Надяваше се да е някой веселяк, който да понася трудностите на живота с усмивка.

Когато видя Филип за пръв път, си рече, че пред нея стои най-сериозният човек на земята. Сякаш младото му лице не знаеше що е усмивка. Онази първа нощ тя заспа, обляна в сълзи — не можеше да се пребори с мисълта, че ще прекара дните си с тъй мрачен човек. Реши, че занапред животът ѝ ще бъде пронизан от остриите шипове на безрадостната съдба.

Постепенно обаче откри, че Филип е работяга, който гледа на живота с широка усмивка. Впоследствие той ѝ бе признал, че първият ден умишлено се е преструвал на сериозен, за да не би родителите ѝ да си рекат, че дават дъщеря си на недостоеен за нея развей-прах. Аби съвсем скоро разбра, че Филип е човек, на когото може да се разчита. Докато дойде времето да се роди Джана, вече го бе заобичала.

Сега животът на Филип, както и на мнозина други, зависеше от нея.

Аби зарови отново костите на майка си и обърса ръце. Оградата, която бащата на Джана ремонтиреше толкова често, беше на трески. Щом стигна до къщата, Аби забеляза, че вратата на плевнята е изкъртена. Всичко, което можеше да бъде изядено от животно или човек, бе отмъкнато. Аби нямаше спомен родният ѝ дом някога да е изглеждал тъй гол и опустял.

Все едно, рече си тя. Единственото, което има значение, е да си върне Джана. Огради се поправят. Свине се подменят — някак си, някой ден. Дете обаче не можеше да си купи.

— Как стана така, че отведоха всичките ти домашни — мъжът, детето и баща ти, а теб не? — попита Зед, докато оглеждаше руините.

Аби прекрачи разбития праг. Днес къщата изглеждаше неподозирано мъничка. Преди да отиде в Ейдиндрил, в Магьосническата кула, всичко ѝ се виждаше просторно и пълно с

живот. От смеха и разказите на Филип непретенциозната им стаичка ставаше уютна и топла. Рисунките му на животни, надраскани с въглен върху каменното огнище, радваха Джана.

— Ей там ни е избата — посочи с ръка пода. — Когато те дойдоха, бях вътре.

Зед побутна с върха на ботуша си халката, с която се вдигаше капакът.

— Значи са отвеждали мъжът и дъщеря ти, а ти не си се показала. Докато дъщеря ти е крещяла името ти, не си изскочила да ѝ помогнеш.

Аби с мъка отвори уста.

— Знаех, че ако изляза, ще заловят и мен. Единственият шанс за семейството ми бе да изчакам и после да потърся помощ. Майка ми винаги ме е учила, че дори една чародейка се превръща в глупачка, ако действа глупашки. Все ми повтаряше да обмислям добре нещата, преди да действам.

— Мъдър съвет. — Зед остави надупчения черпак, който въртеше в ръката си и положи длан на рамото ѝ. — Представям си колко ти е било трудно да пренебрегнеш зова на дъщеря си и вместо да ѝ помогнеш, да постъпиш мъдро.

Аби едва успя да прошепне:

— Ти говориш през устата на добрите духове. — Посочи през прозореца. — Ей там, отвъд Заековата река, се намира Заево. Поеха нататък. Освен Джана и Филип с тях имаше и други пленници. Войската разположи лагера си по хълмовете над реката.

Зед постоя известно време прав, загледан в отсрещните хребети. Когато най-сетне проговори, сякаш се обръщаше по-скоро към себе си, отколкото към нея.

— Надявам се тази война скоро да свърши. Добри духове, сложете край на войната.

Аби не бе забравила обещанието, което бе дала на Майката Изповедник и не попита нито веднъж за дъщерята и убитата жена на Зед. По време на скоростното им пътуване към Заево тя изля пред него любовта си към Джана. Вероятно сърцето му се е късало от мъка по собствената му дъщеря, попаднала в жестоките ръце на същия враг. Все пак той бе пожертвал живота ѝ в името на чуждото бъдеще.

Зед отвори вратата на съседната стая.

— А там? — надникна той в малката стаичка.

Аби се отърси от мислите си.

— Това е спалнята. В дъното има заден изход към градината и плевнята.

Макар той нито веднъж да не спомена мъртвата си жена и изчезналата си дъщеря, фактът, че Аби знаеше историята им, я човъркаше отвътре като набъбващ пролетен ручей, разяждащ ланшния лед.

Докато Зед излизаше от спалнята, в къщата влезе Делора.

— Както каза Абигейл, градът оттатък реката е опустошен — докладва тя. — Изглежда всички са взети в плен.

Зед отметна назад облака рошава коса.

— На какво разстояние е реката?

Аби посочи през прозореца в падащата нощ.

— Близо е. Не повече от няколко минути път.

В долината на път към река Керн, водите на Заековата река забавяха ход и се разливаха нашироко в лесни за прекосяване плитчини. Мост нямаше. Пътят просто извеждаше до водата и на другия бряг продължаваше. През по-голямата част от долината, реката течеше разлята на около половин километър нашироко, но никъде не стигаше над коляното. По-дълбоките места се задържаха само в сезона на топящите се пролетни снегове. Заево бе разположен високо из хълмовете на около три километра от отсрещния бряг — недалеч от пролетните наводнения. Фермата на Аби бе кацнала на една могила от отсамната страна.

Зед хвана Делора за лакътя.

— Върни се и кажи на всички да заемат позиции. Ако нещо се обърка... Така де, ако нещо се обърка, да атакуват. Легионът на Анарго трябва да бъде спрял, дори ако се наложи да ги преследват оттатък Д'Харанската граница.

Делора явно не остана доволна от думите му.

— Преди да тръгнем, Майката Изповедник ме накара да й обеща, че ще направя всичко възможно да не бъдеш сам. Трябваше да й гарантирам, че около теб винаги ще има хора с дарбата, в случай че ти потрябват.

Аби можеше да потвърди тази заръка. Докато прекосяваха каменния мост на тръгване от Кулата, тя се бе обърнала да помахна на

Майката Изповедник, която ги изпращаше от една висока крепостна стена. Тази жена помогна на Аби в един от най-тежките моменти в живота ѝ. Какво ли щеше да стане с нея сега?

После си спомни, че няма смисъл да гадае. Ясно е какво ще стане.

Магьосникът не обърна внимание на думите на чародейката.

— Щом помогна на Аби, ще отпратя и нея. Не искам никой да ми се мотае в краката, докато правя заклинанието.

Делора го сграбчи за ръката и го придърпа към себе си. Изглеждаше сякаш се кани да го наругае остро. В следващия миг обаче го прегърна горещо.

— Моля те, Зед, не ни оставяй без Пръв магьосник — промълви тя.

Зед приглади черната ѝ коса.

— И да ви завещая на Томас? — Усмихна се дяволито. — Никога.

Зед и Аби се спуснаха по склона към реката. Конят на Делора потъна в падащия мрак, обгърнат от прашни облаци. Аби поведе магьосника по една пътека, сгушена сред високите треви и храсти, като му обясни, че така ще се движат най-незабележимо. Остана доволна, че той не се възпротиви срещу избрания маршрут.

Докато вървяха напред в тъмнината, очите ѝ трескаво обикаляха дълбоките сенки. Пулсът ѝ се ускори. Подскачаше при всяко изпукване на съчка под краката им.

Най-сетне онова, което очакваше, се случи.

Изневиделица изскочи фигура с дълго наметало и качулка, която я повали на земята. Докато Зед отвръщаше на нападението с удар, тя видя блесналото във въздуха острие. Магьосникът изпълзя до нея и я натисна надолу.

— Не се надигай — възбудено прошепна той.

От пръстите му заструи светлина. Призоваваше магията си. Точно както се очакваше от него.

От очите ѝ бликнаха парещи сълзи. Сграбчи го за ръкава.

— Не използвай магия, Зед — прошепна едва. Стомахът ѝ се сви от неописуема болка. — Не използвай...

Нападателят отново се хвърли към тях. Ръката на Зед се стрелна във въздуха. Нощта се озари от нажежена светкавица, която мигом се

стовари върху забулената фигура.

Но вместо нападателят, самия Зед изкрещя и се строполи на земята. Онова, което подготвяше на врага, се върна обратно при него. Бе вкопчен в ноктите на непоносима агония. Не можеше нито да се изправи, нито да каже нещо. Постигнаха целта си — предизвикаха го да използва магия и го заловиха.

Надвесената над магьосника фигура стрелна Аби с поглед.

— Ти изпълни своята роля. Върви.

Аби потъна зад тревите. Жената отметна качулката от главата си и свали наметалото. В сумрака проблеснаха дълга руса плитка и яркочервена кожена униформа. Беше една от онези свирепи жени, създадени да ловят родените с магия. Беше Морещица.

Морещицата доволно наблюдаваше как магьосникът в краката ѝ се гърчи в нестихваща болка.

— Виж ти, виж. Май самият Пръв магьосник току-що направи огромна грешка.

Докато се навеждаше към него, за да види отблизо агонията му, коланите и ремъците на червената ѝ кожена униформа изскърцаха.

— Имам цяла нощ, за да те накарам да съжаляваш, задето изобщо си си помислил да вдигнеш пръст срещу нас. На сутринта ще ти позволя да видиш как войските ни унищожават хората ти. След това ще те заведе лично при Господаря Рал — човекът, разпоредил смъртта на жена ти. Там ще имаш възможност да го молиш да ми позволи да те убия. — Тя го изрита. — Ще му се молиш за смъртта си, докато гледаш с очите си как умира дъщеря ти.

Единственото, което можеше да направи Зед, бе да изкрещи от болка и ужас.

Прилепена до земята, Аби запълзя по-навътре в шубрака. Бе потресена да види какво се случва с човека, съгласил се да ѝ помогне само защото баща му има дълг към майка ѝ. В същото време тези хора я бяха принудили да им служи, като бяха взели в залог живота на детето ѝ.

Докато отстъпваше, Аби мерна ножа, захвърлен от Морещицата в храстите. Той беше примамката, имаща за цел да предизвика Зед да призове магията си. Истинското оръжие на Морещицата бе именно тази магия, използвана срещу самия него. Тя му я отне, като по този начин го парализира и плени. Пак с нея му причиняваше болка.

Това бе исканата цена. Аби бе длъжна да я плати — нямаше друг избор.

Но какво щеше да означава това за другите?

Нима можеше да спаси живота на дъщеря си, като пожертва живота на толкова много други хора? Нима Джана щеше да израстне като робиня на хората, сторили това? С майка, която го е допуснала? Джана щеше да расте и да се научи да се подчинява на Панис Рал и обкръжението му, да се подчинява на злото или дори по-лошо — да расте и да не знае друго, освен ярема, да не е вкусила никога от свободата, от радостта да умееш да цениш достойнството.

Изведнъж всичко се срина в съзнанието ѝ с ужасяваща категоричност.

Тя сграбчи ножа. Зед виеше от болка, Морещицата се бе надвесила над него, увлечена от пъклените си дела. Преди да ѝ е останало време да се разколебае, Аби се промъкна зад гърба на жената.

Знаеше как се колят животни. Каза си, че няма да е по-различно. Пред нея не стоеше човек, а животно. Вдигна ножа.

Една ръка запуши устата ѝ. Друга я стисна за китката.

Аби простена, но гласът ѝ потъна в чуждата длан. Испита ужаса от провала на опита да спре тази лудост, когато бе имала възможност да го стори. Нечии устни, долепени до ухото ѝ, прошепнаха да замълчи.

Докато се мятеше отчаяно, за да се освободи от забулената от глава до пети фигура, тя успя да извърне глава. В последните отблясъци на дневната светлина я посрещнаха две теменужени очи. За миг не можа да осъзнае видяното, не можа да си обясни как така жената е тук, след като я бе видяла да ги изпраща от Кулата. Но наистина бе тя.

Аби притихна. Майката Изповедник я пусна и със светкавичен жест ѝ показа да се дръпне назад. Младата жена се подчини, без да се замисли. Майката Изповедник се измъкна от призрачните сенки и се приближи до жената в червената кожена униформа. Морещицата бе погълната от работата си. Магьосникът под нея се мятеше и крещеше от болка.

Вечерта беше огласена от песента на щурците. Майката Изповедник посегна към червената фигура. Жабите извисяваха настоятелни гласове, глухи за сърцераздирателните крясъци на Зед.

Недалеч реката бълбукаше и се плискаше както винаги — все същия познат, успокояващ роден звук, който тази нощ не носеше утеха.

Доскоро нежните пръсти, утешили Аби в мъката ѝ, най-сетне намериха жената в червено. За секунда Аби се уплаши да не би онази да съумее да избегне докосването и да излее яростта и силата си върху Майката Изповедник.

В следващия миг въздухът потрепери. Гръмотевица без гръм. Аби остана без дъх. Взривът без малко не я изхвърли в безсъзнание; всяка става по тялото ѝ изригна в пареща болка.

Светкавица нямаше — само разтърсващо и неизбежно сътресение на въздуха. Светът сякаш застина в ужасяващото му могъщество.

Тревата полегна, като че откъм Майката Изповедник и Морещицата внезапно изригна вятър. За щастие болката в ставите на Аби постепенно отмина, а заедно с това се възвърнаха и сетивата ѝ.

Никога преди не бе присъствала на подобно нещо, никога не си бе представяла, че ще присъства. Въпреки това, ясно съзнаваше какво вижда — стана свидетел на освобождаването на Изповедническата сила. От майка си знаеше, че при този процес съзнанието на жертвата се унищожава до такава степен, че докоснатия се превръща във вцепенен роб на Изповедника. Ако Изповедникът пожелае, другият е готов да признае всяко извършено от него престъпление.

— Господарке — простена Морещицата с жалостива преданост.

Отначало изумена от неочакваната беззвучна гръмотевица, произведена от Майката Изповедник, а сега и от покорството на свляклата се на земята Морещица, Аби се стресна от внезапно сграбчилата я ръка. Отдъхна облекчено, когато видя, че до нея стои магьосникът.

С опакото на другата си ръка той изтри кръвта от устните си. Едва си поемаше дъх.

— Остави я.

— Толкова... съжалявам... Зед. Опитах се да те предупредя да не използваш магия, но не го казах достатъчно силно, та да ме чуеш.

Той се усмихна, въпреки явната болка.

— Чух те.

— Но тогава защо използва дарбата си?

— Не вярвах, че е възможно да си такъв ужасен човек. Знаех, че не си способна да извършиш подобно нещо и рано или късно ще разкриеш истинската си същност. — Двата отстъпиха в страни. — Използвахме те. Искахме да си помислят, че планът им е успял.

— Значи си знаел какво ще направя? Знаел си, че ще те заведа при тях, за да те заловят?

— Предполагах. Още от самото начало разбрах, че не ни казваш всичко. Не те бива много за шпионин и предател. Откакто сме дошли, непрекъснато оглеждаш сенките, подскачаш при всяко цвърчене на буболечка.

Майката Изповедник се втурна към тях.

— Добре ли си, Зед?

Той положи ръка на рамото ѝ.

— Ще се оправя. — В очите му все още блестяха следите на преживения ужас. — Благодаря ти, задето не закъсня. За миг си помислих...

— Знам. — Майката Изповедник се усмихна. — Да се надяваме, че номерът ти е успял. Имаш време до заранта. Тя каза, че са се разбрали да те измъчва цяла нощ и да те заведе в лагера им на сутринта. Съгледвачите информираха Анарго за пристигането на частите ни.

В близките храсти Морещицата крещеше така, сякаш я деряха жива.

През раменете на Аби пробягаха тръпки.

— Ще я чуят и ще разберат какво се е случило.

— Дори да чуят нещо от такова разстояние, ще си помислят, че тя измъчва Зед. — Майката Изповедник взе ножа от ръката на Аби. — Радвам се, че оправда доверието ми и че в края на краищата избра да не минаваш на тяхна страна.

Аби избърса длани в полите си, засрамена от постъпката си, от намеренията си. Започваше да трепери.

— Ще я убиеш ли?

В погледа на Майката Изповедник, макар да изглеждаше уморена до смърт, след като бе използвала силата си срещу Морещицата, все още се четеше непоколебима решителност.

— Морещиците са различни от другите хора. Една Морещица не може да се възстанови, след като я е докоснал Изповедник. Ще се мята

в адски мъки, докато издъхне. Няма да доживее до сутринта. — Хвърли поглед към посоката, откъдето идваха крясъците. — Тя ни каза всичко необходимо. Зед ще си възвърне силата. Би било най-милостиво да я убием.

— Имам достатъчно време, за да изпълня плана си. — Зед извърна лицето на Аби към своето. — И да освободя Джана. Ти имаш време до сутринта.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще ти обясня, но трябва да побързаме. А сега се съблечи.

Времето на Аби изтичаше.

Обикаляше Д'Харанския лагер с наперена походка, опитвайки се да потисне ужаса и отчаянието си. Цяла нощ бе правила това, което ѝ бе заръчал магьосникът: беше се държала надменно. Демонстрираше презрение към всеки, дръзнал да се изпречи на пътя ѝ. Изръмжаваше на всеки, който се приближеше към нея с намерение да я заговори.

Макар че желаещите да заговорят жена, облечена в червената кожена униформа на Морещица, не бяха толкова много, Зед я предупреди да не изпуска от ръката си оръжието на Морещицата, наподобяващо червена кожена пръчка. Аби нямаше представа как действа. Магьосникът ѝ обясни, че няма да може да го използва, защото се използва специална магия, но въздействието върху хората, които го виждаха в ръката ѝ, беше красноречиво: те потъваха обратно в сенките, далеч от светлината на огньовете, далеч от Аби.

Впрочем тези, които бяха будни. Доста от войниците спяха, но имаше достатъчно зорко бдящи часове. Зед отрязва дългата плитка на Морещицата и я прикрепя към косата на Аби. В тъмното разликата на цветовете не се забелязваше. Когато часовите поглеждаха Аби, виждаха в нея Морещица и бързо насочваха вниманието си в друга посока.

По реакцията на околните Аби разбираше, че появата ѝ всява ужас. Хората нямаше как да разберат, че сърцето ѝ е на път да се пръсне от страх. Добре че беше нощ и Д'Харанците нямаше как да видят треперещите ѝ колене. Натъкна се само на две Морещици, при това заспали. Както я беше посъветвал Зед, ги заобиколи отдалеч. Нямаше да е лесно да заблуди истинска Морещица.

Имаше време до изгрев слънце, но то вече изтичаше. Зед я предупреди, че ако не се върне навреме, ще умре.

За щастие Аби познаваше добре местността, иначе отдавна да се е загубила в хаоса от палатки, огньовете, каруци, коне и мулета. Навсякъде стърчаха пирамиди от копия и пики, забити в земята и опрени острие о острие. Работата на налбантите, ковачите и другите майстори не секваше дори и през нощта.

Във въздуха се стелеше гъст пушек, отекваха приглушени звуци от удар на метал в метал и стъргане на дърво за различни цели — от направа на копия до поправка на каруци. Аби не разбираше как е

възможно човек да спи в тази олелия, но хората явно не ги притесняваше.

Съвсем скоро огромният лагер щеше да се събуди за новия ден — денят на битката, денят, в който войниците щяха да имат възможност да направят онова, което умеят да правят най-добре. Трябваше да се наспят добре, за да имат сили да убиват противниците си от войската на Средната земя. Говореше се, че Д'Харанските бойци били истински майстори в занаята си.

Въпреки че обикаля цяла нощ, Аби не сполучи да намери баща си, мъжа си и дъщеря си. Нямаше намерение да се отказва. Вече бе взела решението: не ги ли намери, ще умре тук с тях.

Повечето от пленниците, които видя, бяха завързани един за друг и приковани към дърветата или към земята, за да не избягат. Голяма част от тях бяха в окови. Мерна и някои познати лица. Пленниците бяха разделени на групи и строго охранявани.

Аби не видя нито един заспал на поста си часови. Погледнеха ли я, тя се държеше така, все едно търси някой, чийто живот ще стане доста тежък, щом го намери. Зед й бе казал, че безопасността на нея и семейството й зависи от това колко убедителен образ ще изгради. При мисълта, че тези хора причиняват болка на дъщеря й, не й беше никак трудно да се вживее в ролята си.

Но времето й изтичаше. Не можеше да ги намери и знаеше, че Зед няма да чака. Залогът бе твърде голям. Сега вече го разбираше. Започваше да оценява усилията на Първия магьосник и Майката Изповедник да спрат войната. Разбираше, че това са хора, на които е възложена тежката задача да претеглят живота на малцина, срещу този на хиляди.

Надникна в поредната палатка, за да види вътре заспали войници. Наведе се и се вгледа в лицата на група пленници, привързани за една каруца. Посрещнаха я празни погледи. Приклекна и огледа лицата на група деца, които явно сънуваха кошмари. Не можеше да намери Джана. Огромният лагер се бе ширнал надалеко през хълмовете. Можеше да е навсякъде.

Вървейки покрай разкривена редица палатки, си ожули китката. Трябваше да мине още известно време, за да осъзнае, че усеща топлината на гривната си. Продължи напред, гривната продължаваше да се нагрива. След известно време взе да изстива. Аби смръщи чело,

сърцето ѝ заби по-силно. Запита се какво ли означава това. Не смееше да повярва, че това може да е помощта, на която тъй силно се бе надявала, но от друга страна, не ѝ се щеше да изостави тази надежда, така че се върна там, където топлината бе намаляла. Свърна към една алея между палатките и гривната отново се загоря. Поспря за миг и се вгледа в тъмнината. Небето едва-що бе започнало да порозовява. Продължи напред, докато гривната пак поизстина; върна се малко и продължи в друга посока. Топлината също се върна.

Когато ѝ подари гривната, майка ѝ заръча да не я сваля от ръката си, защото един ден ще ѝ бъде от голяма полза. Аби се запита дали пък в тази гривна няма вложена специална магия, която ще я отведе при дъщеря ѝ. С приближаването на зората това явно бе последният ѝ шанс. Забърза напред, водена от гривната.

Озова се пред група хъркащи войници. Наблизо не се виждаха пленници. Около налягалите на постелките си мъже патрулираха часови, по средата бе издигната палатка. Аби си каза, че сигурно е на някой офицер.

Като не знаеше какво друго да стори, тя се запромъква между спящите мъже. Когато приближи палатката, китката ѝ мигом пламна. Часовите тук се рояха като мухи на мед. Брезентът бе окъпан в мека светлина и тя предположи, че вътре гори свещ. С периферното си зрение мерна спяща фигура, която ѝ се стори някак по-различна. Пристъпи към нея и установи, че е на жена. Мариска.

В съня си старицата издаваше остри, стържещи звуци. Аби остана като вцепенена. Часовите я гледаха втренчено.

Трябваше да направи нещо, преди да са започнали да ѝ задават въпроси. Изгледа ги навъсено и тръгна уверено към палатката. Постара се да се движи максимално безшумно. Часовите безспорно я бяха взели за Морещица, но Мариска бързо щеше да разкрие измамата. Аби стрелна войниците с гневен поглед и те отместиха очи в мрака.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Вдигна ръка и отметна платнището от входа на палатката. Вече бе сигурна, че ще намери Джана вътре. Каза си, че не бива да вдига шум, когато види дъщеря си. Напомни си, че трябва да сложи ръка върху устата ѝ, преди малката да е надала радостен вик, защото иначе щяха да ги заловят, преди да са успели да се възползват от възможността за бягство.

Гривната се бе нагорещила болезнено. Помисли си, че кожата ѝ ще се отлепи. Потъна в ниската палатка.

На светлината на слабата свещ различи треперещата фигура на дете, свито в опърпано вълнено наметало и потънало в купчина одеяла. Още щом видя червената униформа, момиченцето ококори уплашени очи — явно разбираше какво означава появата на Морещица. Сърцето на Аби помръкна. Не беше Джана.

В следващия миг двете се спогледаха и помежду им преминаха неизречени чувства. Пламъкът на свещта обливаше лицата им в мека светлина. В ококорените сиви очи Аби видя неописуем ужас и болка. Момиченцето взе решение.

Вдигна умолително ръчички.

Инстинктивно, обзета от желание да я защити, Аби се свлече на колене и притисна към себе си малкото треперещо телце. Изпод опърпаното наметало се подадоха две тънки като клечки ръчички, които се плъзнаха около врата на Аби и се вкопчиха така, сякаш от това зависеше животът ѝ.

— Моля ви, спасете ме — простена детето в ухото на Аби.

Преди да я прегърне, Аби можа добре да разгледа личицето ѝ. Нямаше никакво съмнение — това бе дъщерята на Зед.

— Дошла съм да ти помогна — успокои я Аби. — Изпраща ме Зед.

При споменаването на любимото име малката простена с надежда.

Аби се отдръпна назад.

— Ще те заведа при баща ти, но не бива да показваш на тези хора, че те спасявам. Ще се справиш ли с тази роля? Ще можеш ли да изиграеш моя пленничка, за да се измъкнем?

Малката кимна, едва сдържайки сълзите си. Имаше чупливата коса на Зед и неговите очи, макар и поглъщащо сиви, а не лешниковокафяви.

— Добре — прошепна Аби и погали ледената бузка, потънала в детските очи. — Тогава ми се довери и ще те измъкна оттук.

— Вярвам ти — чу се слабото ѝ гласче.

Аби взе оставеното наблизо въже и го намота около вратлето на момиченцето.

— Ще внимавам да не ти причинявам болка, но трябва да ги накарам да повярват, че си моя пленница.

Малката погледна с ужас въжето, което явно ѝ бе познато. После кимна, че е съгласна.

Щом излезе от палатката, Аби се изправи и задърпа завързаното за въжето дете след себе си. Часовите я изгледаха. Тя ускори ход. Един от тях смръщи чело и пристъпи към нея.

— Какво става тук?

Аби спря рязко и пъкна червената си кожена пръчка под носа на войника.

— Тя бе призована. Кой си ти, та си позволяваш да ми задаваш въпроси? Махни се от пътя ми, че да не те изкормя и почистя за закуска!

Мъжът пребледня и побърза да се отмести от пътя ѝ. Преди да е имал възможност да размисли, Аби закрачи напред, а момиченцето провлачи крачета, за да изглежда сцената по-правдоподобна.

Никой не ги последва. Аби бе готова да хукне, но знаеше, че не бива. Искаше ѝ се да гушне малката, но не можеше. Трябваше да създадат впечатлението, че Морещица отвежда пленник.

Вместо да поеме по прекия път към Зед, Аби се отправи нагоре по реката, където имаше повече дървета и можеше да се скрият близо до брега. Зед ѝ бе казал къде точно да прекосят и я бе предупредил да не се връща по друг път, освен по този. Вече беше заложил капани от различни видове магия, предназначени да попречат на Д'Харанците да избягат.

Когато приближиха реката, тя забеляза над брега да се стеле ниска мъгла. Според указанията на магьосника не трябваше да приближава до каквато и да е мъгла. Каза си, че сигурно е някакъв огромен облак, призован чрез магия.

По шума на водата разбра, че са близо до реката. Розовото небе осветяваше достатъчно, за да види брега, щом стигнаха до дърветата. Отзад се простираше огромният лагер. Никой не ги преследваше.

Най-после свали въжето от врата на малката. Насреща ѝ блеснаха две огромни сиви очи. Аби я вдигна на ръце и я притисна към себе си.

— Не бива да вдигаме шум.

Прислони малката главица на рамото си и побягна към реката.

Проблесна светлина, но не бе от зората. Бяха прекосили ледената вода и стъпили на отсрещния бряг, когато я видя. Докато бягаше с всички сили, Аби разбра, че магията, вилнееща зад нея, не прилича на никоя, която беше виждала досега. По петите я следваше пронизителен, нисък звук. Над бреговете се стелеше миризма, сякаш самият въздух се бе възпламенил.

Момиченцето се бе вкопчило в нея с всички сили, лицето му бе обляно в сълзи, но не смееше да отвори уста — може би се страхуваше да повярва, че най-сетне е спасено. Сякаш ако зададе въпроса, всичко щеше да изчезне като сън след събуждане. Аби усети сълзи и по своето лице.

Зад един завой на реката забеляза магьосника. Стоеше посред водата, стъпил на камък, който Аби бе сигурна, че не е бил там преди. Стигаше точно до повърхността и Зед сякаш беше стъпил върху самата вода.

Магьосникът бе вперил поглед в далечна Д'Хара. Във въздуха около него се носеха мъгляви, тъмни фигури, които се увиваха плътно около тялото му, сякаш за да го задушат, шепнеха му някакви предупреждения, мамеха го към себе си с реещи се в празното пространство ръце и протягаха неестествено разперени пръсти, сякаш тънки струйки дим.

Около магьосника се виеше жива светлина. Обливаха го мрачни и същевременно невероятно красиви цветове, които се гонеха лудешки из въздуха. Това бе най-омайващата и най-страховита сцена, която Аби бе виждала през целия си живот. Никоя от майчините ѝ магии не бе наподобявала ни най-малко на това.

Но най-ужасяващото от всичко беше нещото, което се носеше във въздуха пред магьосника. Приличаше на разтопена сфера, тъй нагорещена, че сияеше отвътре, а отвън бе покрита с дебел пласт сгурия. От водата изпълзя ръкав, който по магически начин се отправи към небето, разпръсквайки струи като фонтан, за да се излее обратно връз кипналата сребърна пихтия долу. Водата обливаше сферата със съскане и цвърчене. В нежния утринен въздух се носеха бели облаци пара. Сферата от своя страна почерняваше от допира с обливащата я вода, но невероятната горещина в ядрото ѝ разтапяше лъщящата повърхност в мига, в който водата я охлаждаше и всичко това блъбукаше и кипеше във въздуха в пулсираща заплаха.

Вцепенената Аби пусна момиченцето на пясъчливия бряг.
Две малки ръчички се протегнаха напред.

— Тати.

От такова разстояние не би трябвало да я чуе, но той я чу.

Обърна се. Изглеждаше по-величествен от самия живот, потопен сред магия, каквато Аби виждаше с очите си, но не можеше да проумее. В същото време беше по човешки уязвим пред зова на сърцето си. Погледна дъщеричката си, застанала до Аби и очите му плувнаха в сълзи. Човекът, който толкова пъти се бе съветвал с духовете, изглеждаше така, сякаш за пръв път вижда призрак.

Скочи от скалата и се втурна напред. Когато стигна до дъщеря си и я притисна на сигурно място до сърцето си, малката най-сетне даде воля на събрания ужас и зариде неудържимо.

— Спокойно, всичко е наред, малката ми — успокояваше я Зед.
— Тати вече е тук.

— О, тати — ридаше тя, заровила главица във врата му, — те измъчваха мама, бяха толкова зли, причиниха й толкова болка...

— Знам, скъпа, знам — зашепна нежно той.

Аби едва сега забеляза застиналите встрани Делора и Майката Изповедник. В очите им блестяха сълзи. Макар да се радваше за магьосника и дъщеря му, гледката само усилваше бодежа в гърдите й и я караше да осъзнава още по-осезаемо своята загуба. Болката спираше дъха й и подхранваше горещите й сълзи.

— Спокойно, скъпа, всичко е наред — повтаряше магьосникът.
— Вече си в безопасност. Тати няма да позволи да ти се случи нищо лошо. Тук си на сигурно място.

Зед се обърна към Аби. Едва бе успял да се усмихне щастливо през сълзи и малката бе заспала.

— Малък номер — отвърна той на незададения въпрос в очите на Аби. — Има нужда от почивка. Аз пък трябва да довърша започнатото.

Подаде й спящото дете.

— Би ли я отнесла у вас, за да поспи, докато свърша тук? Моля те, сложи я в кревата и я завий добре, за да е на топличко. Нека се наспи хубаво.

Замислена за съдбата на собствената си дъщеря в ръцете на безжалостните зверове, тя можа само да кимне и се отправи да

изпълни заръката му. Радваше се за него и дори изпитваше гордост, задето спаси детето му, но докато тичаше към дома си, жестоката истина, че не успя да помогне на своето семейство, се стовари върху нея с цялата си убийствена тежест.

Положи отпуснатото телце на спящото момиченце в леглото. Спусна пердето на прозореца. Не можа да се въздържи и погали копrienената косица, после целуна малкото челце и едва тогава излезе от стаята, оставяйки детето потънало в блажен сън.

Изпълнила задължението си към дъщерята на Зед, Аби се втурна обратно към брега. Беше решила да помоли Зед за още мъничко време, за да се върне да потърси своето чедо. Страхът за Джана гризеше сърцето ѝ. Над магьосника тегнеше дълг, който той още не се бе погрижил да изпълни.

Спря задъхана до брега. Загледа се в извисяващия се над водата магьосник, около който танцуваха бесния си танц светлини и сенки. Беше виждала магия достатъчно пъти, за да знае, че е опасно да се приближава в такъв момент. До слуха ѝ достигнаха магическите заклинания. Макар точно тези думи да не ѝ бяха познати, различи характерния ритъм на призоваващи магия слова, на фрази, предназначени да извикат на живот страховити сили.

В пясъка наблизко бе начертаната Милост — по начина, по който я беше нарисувал преди време в Кулата. Милостта, с която трябваше да призове едновременно световите на живите и на мъртвите. Беше описана с искрящ чисто бял пясък, открояващ се отчетливо на фона на тъмния бряг. Дори само видът на този символ хвърляше Аби в ужас, камо ли да се замисли за значението му. Около Милостта имаше внимателно очертани със същия искрящ пясък магически заклинания и геометрични форми.

Тъкмо се канеше да извика магьосника, когато зад нея пристъпи Делора. Аби подскочи от изненада.

— Не сега, Абигейл — прошепна чародейката. — Не го притеснявай точно в тази част.

Тя с неохота се подчини. Майката Изповедник също беше там. Аби прехапа долната си устна, загледала в магьосника, чиито ръце раздираха мрака. Сред танцуващите сенки се извиваха искрици цветна светлина.

— Но аз трябва да говоря с него. Не успях да намеря семейството си. Той е длъжен да ми помогне. Да ги спаси. Дългът на костите трябва да бъде изплатен.

Другите две жени се спогледаха.

— Той ти даде възможност, Аби, даде ти време — каза Майката Изповедник. — Опитва се. Направи каквото бе по силите му, но сега е време да помисли и за останалите.

Майката Изповедник пое ръката ѝ в своята, чародейката я прегърна през раменете, а Аби зариде от мъка край реката. Предаде се на отчаянието си. Не трябваше да свършва така, не и след всичко, което преживя, не и след това, което направи.

Магьосникът, разперил ръце, призоваваше още светлина, още сенки, още магия. Реката се завъртя около него. Съскащата сфера във въздуха се спусна ниско над водата и засвистя още по-силно. От нея се разхвърчаха пръски светлина.

Над хълма зад Д'Харанския лагер се надигна слънцето. Тук реката бе по-тясна и Аби забеляза движение зад дърветата на другия бряг. Мяркаха се хора, но мъглата ги плашеше и не им позволяваше да излязат от гората.

Някъде там, на отсрещния хълм в края на гората, се появи друг магьосник. Хвърли камък и скочи връз него. Нави ръкавите на робата си и разпери ръце във въздуха, разпрацайки около себе си фонтан от искри. Аби си мислеше, че силното утринно слънце ще заслепи предизвиканите илюминации, но уви.

Не издържа.

— Зед! — провикна се тя през реката. — Зед! Моля те, ти ми обеща! Нали намерих дъщеря ти! А какво ще стане с моята? Моля те, не го прави, докато тя е там.

Зед се обърна и я погледна, сякаш много от далеч. Сякаш от друг свят. Беше приласкан в прегръдката на мрачни форми. Пръсти от черен дим се протягаха към лицето му и искаха да спечелят обратно вниманието му, но вместо към тях, той гледаше към Аби.

— Съжалявам. — Въпреки разстоянието Аби чу ясно прошепнатите думи. — Дадох ти време да се опиташ да ги намериш. Повече не мога да отделя, иначе хиляди майки ще ридаят за рожбите си — майки живи и майки, взети в света на духовете.

Аби нададе изпълнен с болка вик, а магьосникът се върна към работата си. Двете жени се опитаха да я успокоят, но за мъката ѝ утеха не можеше да има.

Хълмовете бяха разтърсени от гръмотевичен тътен. Заклинанието на Зед отекна надалеч от шумната глъчка, която се разля надолу по долината. Към небето се изстреляха залпове ослепителна светлина. Гледката бе объркваща — светлината на магията се сля със слънчевите лъчи.

Отвъд реката към Зед се стрелна противодействаща магия. Ръкави от светлина се заизвиваха като дим, който се плъзна надолу и се сля със светлината, озаряваща Зед. Мъглата, обвиваща двата бряга, мигом се вдигна.

В отговор на това Зед рязко вдигна ръце. Забоботи сияеща, тътнеща пещ от разтопена светлина. Върху нея се изливаше вода, която я докосваше с неистов съсък и дим. Въздухът възнегодува с пронизителен вой.

Зад магьосника оттатък реката земята почерня от Д'Харански войници, пред които вървяха редици пленници. Въздухът се изпълни с викове на ужас. Хората за миг забавиха ход, разколебани от магията на Зед, но вражеските копия и мечове ги подтикваха да вървят. Аби видя как неколцината, отказали да се подчинят, бяха повалени на земята. Чули предсмъртните им викове, останалите забързаха уплашени, като стадо овце, нападнато от вълци.

Ако планът на Зед се провалеше, войската на Средната земя щеше да нахлуе в долината и да влезе в схватка с врага. Пленниците щяха да останат по средата.

Вниманието на Аби бе привлечено от тъмна фигура на отсрещния бряг, която влачеше след себе си нещо като дете. Изведнъж я обля леденостудена пот. Беше Мариска. Аби напрегна очи и се взря зад нея. Не! Изключено!

— Не-е-е-е-е! — изкрещя Зед.

Детето, което влачеше Мариска за косата, беше дъщеря му.

Старицата някак си се бе промъкнала до къщата на Аби, за да открадне наново спящото дете. Тъй като малката беше останала сама, вещицата бе сполучила да я вземе обратно.

Мариска изправи детето пред себе си, за да може Зед да го види.

— Прекрати всичко и се предай, Зорандер, иначе тя умира!

Аби се изтръгна от ръцете, които я държаха и се втурна към водата. Започна да се бори с течението, обзета от неистов порив да стигне до магьосника. Когато прекоси половината разстояние до него, той се обърна и се вгледа в очите ѝ.

Аби замръзна.

— Съжалявам. — Гласът ѝ звучеше като гореща молитва преди екзекуция. — Мислех, че е на сигурно място.

Зед кимна отчаяно. Нямаше какво да се направи. Обърна се към врага, повдигнал ръце встрани. Разпери пръсти, сякаш да спре всяко движение около себе си — и на магия и на хора.

— Освободете пленниците! — извика той към магьосника отсреща. — Пусни ги, Анарго, и ще пощадя живота ви!

Смехът на вражеския магьосник отекна над водата.

— Предай се — изсъска Мариска, — иначе тя е мъртва.

Старицата извади ножа, който държеше пъхнат в пояса си. Опръстрието до гърлото на малката. Момиченцето зави от ужас, протегнало ръчички към баща си. Пръстчетата му деряха отчаяно въздуха.

Аби продължаваше да се бори с водата. Закрещя на Мариска да освободи дъщерята на Зед. Старицата не ѝ обърна внимание.

— Последен шанс! — подвикна тя на Зед.

— Чу я — изръмжа Анарго и гласът му се понесе над водата. — Предай се веднага или дъщеря ти е мъртва!

— Знаеш, че не мога да поставя личните си желания над бъдещето на народа си! — отвърна му Зед. — Това касае само нас двамата, Анарго! Освободи тези хора!

Смехът на другия магьосник отекна надолу по реката.

— Ти си глупак, Зорандер! Имаше възможност за избор! — Лицето му се изкриви от ярост. — Убий я! — изкрещя той към Мариска.

Стиснал юмруци, Зед нададе нечовешки вой, който раздра утрото с яростта си.

Мариска вдигна пищящото дете за косата. Аби зяпна невярващо, щом старицата заби ножа си в тънкото вратле.

Момиченцето се свлече на земята. Разкривените пръсти на старицата плуваха в кръв, докато ръката ѝ гневно въртеше острието във всички посоки. Кървавото телце се отпусна в бездиханна купчина.

Аби усети как в гърлото ѝ се надига буца, която напирала да излезе. Песъчливият бряг поаленя.

Мариска вдигна отрязаната главица като трофей във въздуха. Заваля дъжд от кръв и късове плът. Устата на детето бе застинала в безмълвен вик.

Аби се хвърли в краката на Зед.

— Добри духове, толкова съжалявам! Прости ми, Зед, моля те, прости ми!

Тя зави от мъка. Жестоката сцена я изкара извън нерви. Не можеше да дойде на себе си.

— А сега, дете — дрезгаво отрони Зед над главата ѝ, — какво искаш да направя? Искаш ли да ги оставя да победят, за да спася дъщеря ти от онова, което сториха с моята? Каж ми как да постъпя?

На такава цена Аби не можеше да го моли да спаси семейството ѝ. Това би означавало да пусне вражеските орди да вилнеят из родината ѝ. Нараненото ѝ сърце не можеше да го позволи. Нима можеше да пожертва живота и спокойствието на всички други, за да живеят близките ѝ?

Тогава нямаше да е по-добра от Мариска, която отнемаше живота на невинни деца.

— Унищожи ги до крак! — изкрещя Аби към магьосника. Вдигна ръка и посочи Мариска и омразния Анарго. — Убий тези изроди! До последния!

Сякаш подчинявайки се на волята ѝ, Зед разпери ръце във въздуха. Утрото затрепца, раздрано от гръм. Разтопената маса пред него цопна във водата. Земята се разтресе. Изригна мощен воден фонтан. Дори въздухът затрепери. Всичко закънтя с неописуем, ужасяващ тътен, от който водата изригна в пяна.

Аби се отпусна и потъна до кръста във вода. Тялото ѝ бе станало безчувствено не само от студа, но и от осъзнаването на факта, че добрите духове, на които винаги се бе уповавала, са я изоставили. Зед я сграбчи за ръката и я изтегли на камъка до себе си.

Това бе друг свят.

Носещите се околоръст форми викаха и нейното име. Протягаха ръце, хвърляха мост между света на живите и света на мъртвите. Допирът им извика чувство на пареща болка, смразяваща радост, дълбок покой. Светлината прониза тялото ѝ и изпълни дробовете ѝ

сякаш с въздух, изригнал в дъжд от искри, видими единствено за вътрешното ѝ око. Плътният вой на магията бе оглушителен.

Водата бе раздрана от зелена светлина. Стоящият на другия бряг Анарго се строполи на земята. Камъкът, на който се бе покачил, се разлетя на парчета. Войниците нададоха ужасени викове. Въздухът около тях се понесе в демоничен танц. Завихряха се пушеци и огнени лъчи.

— Бягайте! — изкрещя Мариска. — Докато все още имате шанс! Спасявайте си кожата! — Самата тя вече се бе втурнала към хълмовете. — Оставете пленниците да умрат! Спасявайте себе си! Бягайте!

Настроението отгатък реката изведнъж се промени, движено от едничка мисъл. Д'Харанците захвърлиха оръжията си. Пуснаха въжетата и веригите, с които бяха овързали пленниците си, обърнаха се и си плюха на петите. В една едничка секунда, цялата огромна армия от мрачни лица, сякаш бе обзета от общ страх и търти да бяга.

С крайчеца на окото си Аби видя как Майката Изповедник и Делора се хвърлиха във водата. Макар тя едва да покриваше глезените, възпираше порива им — сякаш бягаха в кал.

За Аби всичко бе като сън. Потъна в магия. Светлина и мрак, звук и тишина, радост и печал — всичко се сля в едно, всичко и нищо заедно в казан от свистяща, яростна магия.

Д'Харанската армия потъна сред гората. Над дърветата се изсипаха облаци прах, вдигнати изпод отдалечаващи се коне, каруци и ботуши. В същото време Майката Изповедник и чародейката, вече стигнали до другия бряг, дърпаха пленниците във водата, крещяха им нещо, но Аби не можеше да чуе думите — толкова бе погълната от странните напевни трели, огъващи мислите ѝ във видения на танцуващи цветове, затулващи онова, което се опитваха да видят очите ѝ.

За миг си помисли, че сигурно умира. Следващата ѝ мисъл бе, че това няма значение. После потъна в студения цвят и жежката светлина, в тътнещата мелодия и сливащите се светове. Прегръдката на магьосника я караше да се чувства като в майчиния си скут. Може би наистина бе там.

Видя, че пленниците тичат към отсамния бряг на реката, където бе Средната земя — Майката Изповедник и Делора ги упътваха.

Потъваха в шубрака и Аби различаваше тичащите им фигури нагоре по хълмовете, отгатак високите треви, далеч от възвишената магия, извираща от реката.

Целият свят около нея се тресеше. Подземният тътен пронизваше болезнено гърдите ѝ. Утринният въздух бе разцепен от пронизителен вой, сякаш се късаше стоманен лист. Водата танцуваше в неудържим бяс.

Аби почувства някакво горещо течение, което едва не оцави кожата на краката ѝ. Въздухът се нажежи до бяло. Шумът причини такава болка в ушите ѝ, че тя инстинктивно затвори очи. Все едно дали гледаше или не, картината остана една и съща — кълчеци се иззеления въздух сенчести форми. В съзнанието ѝ всичко полудя, нещата изгубиха предишния си смисъл. Зелената ярост раздра и тялото, и душата ѝ.

Почувства болка, сякаш нещо в нея се разкъса на части. Зяпна и погледна. Пред тях бе започнала да се отделя ужасяваща стена от зелен огън, която се приближаваше към далечната страна на реката.

Нагоре се стрелнаха плътни водни струи, като обърната наопаки дъждовна буря. Над повърхността на водата засвяткаха навързани една за друга светкавици.

Щом огнената стихия стигна до отсрещния бряг, земята се разцепи. От зейналите рани по гърдата ѝ изскочиха снопове виолетова светлина, сякаш кръв от някаква друга планета.

Но най-ужасното от всичко беше виенето на вълците. Аби бе сигурна, че чува воя на мъртвите. Сякаш собствената ѝ душа стенеше от съчувствие към неистовите писъци, изпълващи въздуха. Сенките, носещи се из отстъпващата зелена стена от трептящ огън, се мятаха и извиваха, молеха се, мъчеха си да избягат от света на мъртвите.

В един миг разбра какво представляваше тази стена от зелен огън — смъртта, извикана на живот.

Магьосникът бе посегнал на границата между световите.

Аби изгуби всякаква представа за време. Носеше се из странната светлина, където такова понятие не съществуваше, както нямаше и нищо постоянно, материално. Нямаше нищо познато, към което човек да отнесе усещанията си.

Стори ѝ се, че стената спира пред редицата дървета на отсрещния хълм. Гората, през която вече бе преминала и където бе

оставила да виси като трептяща завеса, бе почерняла и съсухрена от допира със самата смърт. Дори тревата, над която бе прелетяло мрачното присъствие, бе обгоряла и почерняла като от жежко лятно слънце по пладне.

Зелената завеса постепенно угасна. Докато Аби се взираше в нея, тя затрептя лекичко, ту ставаше видима, ту избледняваше. В един миг заблестя като разтопено стъкло, после угасна до бозаво, сякаш въздухът бе докоснат от мараня.

От двете страни настъпваше стена от смърт, вилнееща из света на живота.

Аби осъзна, че отново чува гласа на реката, онези утешителни, познати, плискащи и ромолящи звуци, които бе слушала през целия си живот, но на които почти не беше обръщала внимание.

Зед скочи от камъка и ѝ подаде ръка. Тя се вкопчи в нея, търсейки подкрепа срещу замайването в главата си.

Магьосникът щракна с пръсти и камъкът, върху който допреди малко бяха стояли, хвъркна във въздуха. Аби ахна от почуда и страх. В един невероятно кратък миг, толкова кратък, че Аби се съмняваше че изобщо го е забелязала, Зед протегна ръка и хвана камъка. Той се бе смалил и бе станал по-малък от яйце. Пъхна го в джоба си и смигна на Аби. Тя си помисли, че по-странна реакция от неговата не би могла да си представи — стори ѝ се по-необичайно дори от смалилия се камък в джоба му.

На брега ги чакаха Майката Изповедник и чародейката. Когато Аби се приближи до тях, те ѝ подадоха ръце, за да ѝ помогнат за излезе от водата. После помогнаха и на Зед.

Делора имаше мрачен вид.

— Защо не се движи, Зед?

На Аби ѝ прозвуча повече като обвинение, отколкото като въпрос. Както и да е, Зед го пропусна покрай ушите си.

— Толкова съжалявам, Зед — отрони Аби. — Вината е моя. Не биваше да я оставям сама. Трябваше да остана при нея. Наистина съжалявам.

Магьосникът като че изобщо не я чу. Очите му не се откъсваха от стената на смъртта, извисяваща се от другата страна на реката. Пръстите му се плъзнаха нагоре към сърцето, сякаш вътрешно бе взел

някакво решение. Със здраво стиснати зъби и мрачно изражение, той бе олицетворение на съсредоточението.

Във въздуха се чу притъпен пукот и измежду дланите му изригна огън. Протегна ръце напред сякаш правеше жертвоприношение. Аби и двете жени едновременно вдигнаха ръце пред лицата си, за да се предпазят от горещината.

Зед вдигна движещата се топка течен огън. Тя нарастваше между дланите му, подскачаше и се въртеше, бучеше и съскаше с ярост.

Трите жени отстъпиха пред нажежения гняв. Аби бе чувала за съществуването на подобен огън. Майка ѝ го бе споменавала с потаен шепот: магьоснически огън. Още тогава, без да го е видяла и без да знае как изглежда, прошепнатите думи оформиха в главата ѝ картина, от която тръпки я побиваха. Магьосническият огън бе проклятието на живота, извикано на живот като бич срещу врага. Това тук не би могло да бъде нищо друго.

— Задето уби моята любов, моята Ерилин, майката на нашата дъщеря, както и всички други невинни и обичани хора — прошепна Зед, — ти изпращам, Панис Рал, дара на смъртта.

Магьосникът разтвори широко ръце. Течният синкавожълт огън, освободен от своя господар, се понесе напред, набра скорост и с тътен полетя към Д'Хара. Докато летеше над реката, се превърна в гневна светкавица, устремена към своята цел, виеща в безумна ярост. Водната повърхност заблестя в хиляди искрящи точки.

Магьосническият огън облиза горният ръб на уголемяващата се зелена стена. При допира на двете, нагоре изригна зелен пламък, който полетя след магьосническия огън, следвайки го като пушек след пламък. Страховитата смесица се понесе към хоризонта. Всички стояха като гръмнати и не откъсваха поглед от ставащото пред очите им, докато кълбото не се скри в далечината.

Когато побледнелият и изтощен Зед се обърна отново към тях, Аби се вкопчи в робата му.

— Толкова съжалявам, Зед, не биваше...

Той я накара да замълчи с пръст върху устните ѝ.

— Има едни хора, които искат да се видят с теб.

Той кимна с глава. Тя се обърна. Край храсталака стоеше Филип, стиснал Джана в прегръдката си. Аби ахна, зави ѝ се свят от

неочакваната радост. Филип ѝ се усмихна с добре познатата ѝ усмивка. От другата му страна стоеше баща ѝ, който също изглеждаше щастлив.

Аби протегна ръце и се втурна към тях. Джана сбърчи личице и се притисна към баща си. Аби се строполи на земята пред дъщеря си.

— Това е мама — каза Филип на малката. — Просто си е купила нови дрехи.

Отпърво Аби си помисли, че Джана е изплашена от червената кожена униформа, но в следващия миг осъзна какво гледа. Усмихна се през сълзи, откачи плитката от косата си и я захвърли надалеч.

— Мамо! — извика Джана, разпознала усмивката ѝ.

Аби обви с ръце дъщеричката си. Заливайки се от смях, я запрегръща тъй силно, че малката изпротестира от болка. Аби усети любящата ръка на Филип върху рамото си. Изправи се и го прегърна, сълзите задавяха гърлото ѝ. Баща ѝ я погали по гърба, докато тя стискаше с все сила ръчичката на Джана.

Зед, Делора и Майката Изповедник ги поведоха към чакащите горе на хълма хора. При освободените пленници ги очакваха войници, повечето офицери, които Аби бе виждала, още неколцина жители на Ейдиндрил и магьосникът Томас. Там беше и цяло Заево — хората, които се бяха отнасяли неблагоприятно към Аби, дъщерята на чародейката. Но това бяха нейните земляци, хората, които копнееше да види освободени.

Зед отпусна ръка на рамото ѝ. Аби с изненада видя, че кестенявата му коса сега е прошарена. Дори без огледало знаеше, че с нейната е станало същото след това пътешествие отвъд света на живите, където двамата бяха престояли известно време.

— Това е Абигейл, дъщеря на Хелза — провикна се магьосникът към насъбралото се множество. — Тя дойде в Ейдиндрил да ме извика на помощ. Макар да не притежава магия, именно на нея дължите свободата си. Тя ви обичаше достатъчно, за да дойде да се моли за живота ви.

Като не се откъсваше от прегръдката на Филип и не изпускаше Джана от ръката си, Аби плъзна поглед първо към магьосника и чародейката, после към Майката Изповедник. Майката Изповедник ѝ се усмихна. Аби възприе това като липса на съчувствие, имайки предвид факта, че Зед току-що бе изгубил дъщеря си. Опита се да го изрече.

Усмивката на Майката Изповедник грейна на устните ѝ.

— Не си ли спомняш? Нима си забравила какво прозвище сме му измислили?

Объркана от зашеметяващия развой на събитията, Аби не я разбра. Майката Изповедник и Делора я поведоха напред, покрай гроба, където бе заровила отново костите на майка си, към родния ѝ дом.

Майката Изповедник отстъпи встрани и отвори вратата на спалнята. Аби ококори невярващо очи. Там, сгушена в завивките, точно както я бе оставила Аби, в леглото, от което я бе откраднала Мариска, си спеше спокойно и дълбоко дъщерята на Зед.

— Фокусник — каза Майката Изповедник. — Така му викаме.

— Не бих казал, че сте много мили — избоботи Зед и пристъпи напред.

— Но... Как е възможно? — Аби притисна слепоочията си с пръсти. — Не разбирам.

Зед вдигна ръка към тялото, отпуснато безжизнено край задната врата. Беше Мариска.

— Когато ни разведе из къщата първия път, поставих някои капани — обясни Зед. — В случай, че влезе човек с лоши намерения. Старицата си изпати именно от тях, тъй като бе дошла с намерение да навреди на дъщеря ми — да я отвлече в съня ѝ.

— Искаш да кажеш, че всичко е било само илюзия? — Аби не можеше да повярва. — Но защо постъпи така жестоко? Как можа?

— Аз съм този, комуто трябва да си отмъщават. Не исках дъщеря ми да плаща цената, която майка ѝ вече веднъж заплати. След като заклинанието ми уби жената, която се опита да ми отнеме малката, можех да използвам нейното видение, за да допълня измамата. Врагът познаваше тази жена, знаеше, че тя работи за Анарго. Използвах онова, което те очакваха да видят, за да ги убедя да обърнат на бяг и да оставят пленниците.

Направих смъртно заклинание, за да си помислят, че дъщеря ми е убита пред очите им. Направих го, за да я защитя именно от това. Врагът помисли, че тя е мъртва. Това гарантира сигурността ѝ.

Чародейката го изгледа изпод вежди.

— Ако беше който и да е друг магьосник, Зедикус, и при каквито и да е други обстоятелства, щях да се погрижа да ти бъде потърсена

отговорност за хвърляне на мрежа като смъртното заклинание. — В следващия миг лицето ѝ грейна в усмивка. — Отлична работа, Първи магьоснико.

Офицерите наоколо изгаряха от любопитство да разберат какво се е случило.

— Днес няма да има битка — провикна се Зед към тях. — Току-що сложих край на войната.

Всички изригнаха в неподправена радост. Аби си помисли, че ако Зед не беше Първият магьосник, щяха да го вдигнат на раменете си. Явно хората, чиято работа е да се бият за мира, най-добре знаеха цената му.

Магьосникът Томас, сега по-смирен от всякога, се покашля.

— Зорандер... Направо не мога да повярвам на очите си. — На лицето му най-сетне се изписа познатата намръщена гримаса. — Но част от хората са почти пред бунт срещу магията. Когато мълвата за това, което си сторил, се разпространи, нещата ще станат още по-страшни. Исковете за прекратяване на магията се увеличават ден след ден, а сега ти подклаждаш яростта. След всичко, което стори, можем да очакваме бунтът да избухне всеки миг.

— Настоявам да ми обясниш защо не се движи — изръмжа Делора към него. — Искам да знам защо просто си седи една такава зелена и застинала.

Зед не я чу, вместо това се обърна към стария магьосник.

— Имам една работа за теб, Томас.

Той повика с ръка няколко офицери и сановници от Ейдиндрил и изведнъж станал сериозен, обходи всички с очи.

— Имам работа за всички вас. Хората с право се боят от магията. Днес станавме свидетели на смъртоносна и опасна магия. Разбирам страха им. В знак на уважение към него смятам да удовлетвори това тяхно желание.

— Какво! — прихна Томас. — Не можеш да сложиш край на магията, Зорандер! Дори ти не си способен да извършиш подобно нещо.

— Няма да сложа край, а ще отделя едно място, където ще може да се живее без магия. Искам да сформиране официална делегация, достатъчно голяма, че да обиколи надлъж и нашир Средната земя, разпространявайки моето предложение. Всички, които са готови да

напуснат света на магията, могат да се преселят в земите на запад. Там ще могат да започнат нов живот, далеч от магията. Аз ще се погрижа тя никога да не смути спокойствието им.

Томас разпери ръце.

— Как можеш да обещаеш подобно нещо!

Зед посочи стената от зелен огън, която продължаваше да расте към небето.

— Ще издигна втора стена на смъртта, през която да не може да се минава. Зад нея ще се живее в страна, лишена от всяка магия. Там хората ще могат да живеят спокойно и далеч от магията.

От вас искам да се погрижете тази новина да достигне до всяко кътче на Средната земя. Хората ще имат време до пролетта, за да се преселят на запад. Томас, ти ще се погрижиш сред тях да няма нито един, роден с магията. Разполагаме с книги, с помощта на които можем да прочистим мястото от всякакви следи от магия. Ще им гарантираме, че няма да има магия.

Напролет, когато всички желаещи са се заселили в новата си родина, аз ще ги отделя от магията. С един замах ще удовлетвори голяма част от петициите, които идват при нас — хората ще могат да живеят живот без магия. Нека добрите духове бдят над тях. И дано никога не съжаляват за това, че съм изпълнил желанието им.

Томас разпалено посочи нещото, което Зед беше издигнал на другия бряг на реката.

— Ами това? Ако някой се залута в тъмното и се блъсне в него? Би означавало да попадне в лапите на смъртта!

— Не само в тъмното. След като се стабилизира, стената няма да се вижда дори денем. Ще трябва да поставим стражи, които да държат хората далеч от тук. Ще опразним земите около границата и ще поставим тук засилена охрана, за да няма пострадали.

— Охрана ли? Значи искаш да кажеш, че ще създадеш специални отряди за граничен надзор?

— Да! — повдигане на вежда. — Добре го каза — граничен надзор.

Хората наоколо притихнаха, всеки искаше да чуе думите на магьосника. Настроението се бе променило. Тежката задача, която им предстоеше, извика сериозност на лицата им. Аби не можеше да си

представи място, където да няма магия, но знаеше, че някои хора силно го желаят.

Томас най-сетне кимна.

— Мисля, че този път си прав, Зед. Понякога се налага да служим на хората, като не им служим.

Останалите измърмориха нещо в знак на съгласие, макар също като Аби да бяха на мнение, че решението не е особено радостно.

Зед се изправи.

— Значи решено.

Извърна се и обяви пред тълпата края на войната, както и идеята за последващото разделение, имащо за цел да удовлетвори дългогодишните настоятелни молби на хората, които не желаят на живеят сред магия. За тях щеше да бъде създадена една страна, отвъд Средната земя.

Докато всички разпалено започнаха да обсъждат перспективата да се живее в тайнствена и екзотична страна, където не съществува магия, или пък избухваха в радостни възгласи, озаменувачи края на войната, Аби прошепна на Джана да остане за малко при баща си. Целуна малката и се възползва от момента да отведе Зед встрани.

— Зед, може ли да поговорим, искам да те питам нещо.

Той ѝ се усмихна и като я хвана под ръка, я поведе към малката ѝ къщурка.

— Искам да нагледам дъщеря се, да вървим.

Аби протегна едната си ръка към Майката Изповедник, с другата хвана Делора и ги поведе към къщата. И те имаха право да чуят това.

— Мога ли да те попитам какъв бе дългът, който баща ти е имал към майка ми? — рече тя, след като влязоха в къщата.

Той повдигна вежда.

— Баща ми не е дължал нищо на майка ти.

Аби не можа да скрие объркването си и смръщи чело.

— Но нали това бе дълг на костите, предаден от баща ти на теб и от майка ми на мен?

— О, че беше дълг, това е вярно, но не бе към майка ти, а от нея.

— Какво! — попита Аби изумена. — Какво искаш да кажеш?

Зед се усмихна.

— Когато майка ти е раждала, е имало усложнения. И двете сте щели да умрете. Баща ми я е спасил с магия. Хелза го е помолила да

спаси и теб. За да те задържи в света на живите, далеч от прегръдката на Пазителя, без да се замисля за собствената си безопасност, той е отишъл доста по-далеч, отколкото се е очаквало от един магьосник.

Като чародейка майка ти е разбрала какво му е коствало и как е спасил живота ти. Знаела е много добре какъв огромен риск е поел. В знак на благодарност тя се е заклела в дълг към баща ми. Когато тя умря, този дълг се прехвърли на теб.

Ококорила широко очи, Аби се опита да асимилира току-що чутото. Майка ѝ никога не ѝ бе споменавала нищо за този дълг.

— Значи... значи искаш да кажеш, че аз съм тази, която трябва да ти изплати дълга? Че дългът на костите тежи на моите плещи?

Зед отвори вратата към стаята, където спеше дъщеря му и я погледна с усмивка.

— Дългът ти е изплатен, Аби. Гривната, подарък от майка ти, беше изтъкана от магия, която те свързваше с него. Благодаря ти, че спаси живота на дъщеря ми.

Аби погледна Майката Изповедник. Наистина бе голям фокусник.

— Но защо ми помогна, след като аз съм ти била длъжница, а не ти?

Зед сви рамене.

— За нас самият акт да помагаме на другите носи удовлетворение. Не знаем как, не знаем дали нещо ще ни бъде възвърнато. Наградата ни е в самата помощ, нищо друго не ни е нужно.

Аби се вгледа в красивото малко момиченце, което спеше в стаята отзад.

— Благодарна съм на добрите духове, че съумях да помогна за запазването на такъв живот в този свят. Може и да не притежавам дарбата, но виждам, че тя ще стане важна личност не само за теб, но и за другите.

Зед се усмихна дяволито, без да откъсва очи от спящата си дъщеря.

— Бих казал, че притежаваш пророческа дарба, скъпа, защото дъщеря ми вече изигра своята роля за прекратяването на войната и по този начин спаси живота на много хора.

Делора разпалено посочи към прозореца.

— Настоявам да ми кажеш защо това нещо не се движи. Нали трябваше да премине над Д'Хара и да унищожи живота, да избие всички до крак, заради злините, които извършиха. — Лицето ѝ се превърна в надвиснал облак. — Защо просто си седи и не мърда?

Зед скръсти ръце.

— Стената сложи край на войната. Това е достатъчно. Тя е част от самия отвъден свят, от света на мъртвите. Докато тази граница е тук, Д'Харанската армия няма да може да прекоси границата и да възобнови войната.

— А колко време ще продължи това?

Зед сви рамене.

— Нищо не е вечно. Но поне засега сме в безопасност. Край на кланетата.

Чародейката не изглеждаше доволна.

— Но щяха да ни избият до крак!

— Е, вече няма да имат тази възможност. В Д'Хара също има невинни хора, Делора. Това, че Панис Рал е искал да завладее и опустоши земите ни, не означава, че всички Д'Харанци са лоши. Много от тях страдат жестоко под неговото иго. Как бих могъл да убия всички тях, включително тези, които не са сторили никому зло и които също като нас искат да живеят в мир и покой?

Делора обърса лицето си с длани.

— Понякога си мисля, че изобщо не те познавам, Зорандер. Понякога хич не ти приляга прозвището Вятър на смъртта.

Майката Изповедник стоеше взряна през прозореца към Д'Хара. Теменужените ѝ очи се обърнаха към магьосника.

— Това, което стори днес, ти спечели врагове за цял живот, Зед. Смъртни врагове. А ти ги остави живи.

— Враговете са цената на достойнството — отвърна Зед на Майката Изповедник.

Издание:

ДЪЛГЪТ НА КОСТИТЕ. 2002

Изд. Прозорец, София.

Роман.

Серия Мечът на Истината.

Превод: [от англ.] Невена КРЪСТЕВА

[Debt Of Bones / Terry GOODKING (2001)].

Формат: 130×200 мм. Страници: 128. Цена: 10.00 лв.

ISBN: 954-733-237-6.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.